

ဝန်ရင်း

Read on the move

လမင်းမိုမို

ချစ်ကလေးချစ်ရဲ့ သိကပတ်

(၁)

ကားရဲ့ တစ်ဖက်တံခါးမှာ စောလုံဆင်းလိုက်လျှင် ဖေဖေက စောလုံဘက် ပတ်လျှောက်လာကာ စောလုံပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ရင်း ကားရပ်ထားရာနှင့်တည့်တည့်က ခြံကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်လိုက် ပါသည်။

“ဒီခြံလေ”

စောလုံက နဖူးပေါ် ဝဲကျတဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ မျက်လုံးရှေ့ ကွယ်နေရာမှ ဖယ်လိုက်သည်။ လက်ညှိုးလက်မနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ညှစ်ကာ ခြံလေးကို ငေးကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ သမီး”

“မဆိုးပါဘူး ဖေဖေ”

ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဖေဖေ သဘောကျလို့သာ စောလုံကို ခေါ်ပြတာပဲ။ စောလုံက မကြိုက်ဘူး ဘာဘူးဆိုရင် ဖေဖေ စိတ်ရှုပ်နေရုံ သက်သက်ပါ။

“သမီး ကြိုက်လား”

“ကြိုက်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့ . . . နော . . . မမပု”

စောလုံက ကားနောက်ခန်းထဲက မဆင်းဘဲ အတွင်းကနေသာ ခြံလေးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတဲ့ မမကုကို လှည့်အဖော်စပ်လိုက်ပါသည်။

“ညည်းမမပုကို မေးမနေနဲ့၊ ညည်းမမပုက ညည်းကြိုက်ရင် ကြိုက်တယ်၊ ညည်းမကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ သမီး သံယောင်ပဲလိုက်မယ့်ဟာ”

ဖေဖေက ဝင်ပြောလိုက်ရင်း...

“ကဲ...ဒါဖြင့် အိမ်ရှင်တွေနဲ့ တွေ့ရအောင်...လာ”

“လာမယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဝင်နဲ့”

ဖေဖေက ခြံထဲကို ကားမဝင်တော့ဘဲ ခြံတံခါးကို တွန်းကာ ရှေ့ကဝင်သွားပါသည်။ စောလုံက ရှေ့ခန်းက ကားမှန်တွေတင် သော့ပိတ်ရင်း...

“မမပု...လာ”

“ဟာ...ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“လာပါဆိုမှ၊ အိမ်ပေါ် မတတ်ရင် ခြံထဲလေးပဲ နေပေါ့။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရအောင်ကို မမပုကလဲ”

ဒီတော့ မမပုက ဆင်းလာသည်။ မမပုဟာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ပုပုကလေး။ စောလုံရဲ့ ပခုံးစွန်းကို ထိရုံမိရုံလေးရှိသည်။ သူ့ကို မေမေ စတင်မွေးစားတုန်းက သူ့မှာ ခေါ်ရခက်တဲ့ ကယားနာမည် ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖြူဖွေးပုလုံးနေတဲ့ သူ့ကို မေမေက ‘ပုပု’ ဟုခေါ်ချင်တာနှင့်ပဲ မွေးထားတဲ့ သမီး “စောလုံ”နှင့် နာမည်ချင်းညီအောင် “ပုလုံ” လို့ ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။

မမပု အိမ်ရောက်လာတော့ အသက်ကိုးနှစ်။ စောလုံက အခါလည်နီးပါးမို့ အသက်ရှစ်နှစ် ကွာပါသည်။ မမပုဟာ မိဘမဲ့။ မေမေ အစ်မကြီးက ကယားပြည်နယ်က အထက်ကျောင်းတစ်ခုမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်ကာ သူနှင့်နီးစပ်ရာ ချူတဲ့ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးများကို ပညာဆက်သင်ခွင့် ရအောင် ရန်ကုန်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုကလေးတို့ဟာ ထိုအိမ်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားသဘော အိမ်မှုဝေယျာဝစ္စ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရ ကာ အိမ်ရှင်က ဘွဲ့ရသည်အထိ (သို့မဟုတ်) ကာယကံရှင် ပညာလိုလားတဲ့အထိ စာသင်ပေးမည်လို့ စာချုပ်ချုပ်ထားရပါသည်။ ကြီးကြီးက

မေမေ့ထံ မိဘမဲ့ မမပုကို ပို့ချင်ကြောင်း အကြောင်းကြားခဲ့တာမို့ မေမေက
ကောက်ယူမွေးစားလိုက်တာပင်။

မမပုအဖေက တောထဲမှာ ပိုးထိ၊ အမေက ငှက်ဖျားနှင့်
ရှေ့ဆက်နောက်ဆင့် ဆုံးကြဲတဲ့အခါ မမပုတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်သည်။
ကြီးကြီးက ကမ်းလှမ်းတော့ မေမေက ...

“ချောက သမီးလေး မွေးထားတော့ မိန်းကလေးပဲ မွေးစားမယ်၊
သူ့အောက်က ကောင်လေးတော့ မမဘာသာ တခြားပဲကြည့်ပို့လိုက်တော့”

ဤသို့ဖြင့် မမပု မောင်လေးငါးနှစ်သားက တခြားအိမ်တစ်အိမ်ကို
ရောက်သွားပါသည်။ သူတို့မောင်နှမဟာ သူဘယ်မှာ ကိုယ်ဘယ်မှာ သိကြပြီး
အိမ်ကိုယ်စီက တယ်လီဖုန်းလည်းရှိ ဆက်သွယ်ခွင့်လည်း ပြုပေမယ့် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ဆက်ဆက်သွယ်သွယ် မပြုကြ။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်သာ
ဆုံတွေ့ကြသည်။ မမပုက သွားတဲ့အခါသွား၊ သူ့မောင်က လာတဲ့အခါလာ။

မမပုမောင် နာမည်က သူတို့တိုင်းရင်းသားနာမည်အတိုင်းမပြောင်း။
ခပ်ဝဲတဲတဲ ရှိတာကလွဲရင် မြန်မာသံ “အာဗြ”ဆိုတာနှင့် နီးစပ်ရာ စောလုံကတော့
“ကိုအာဗြ” လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်တာပင်။ ကိုအာဗြလည်း အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်။
ယောက်ျားလေးမို့ မမပုလောက် မပုပေမယ့် ယောက်ျားလေးထဲ မှာတော့ ပုတယ်
ပြောရမှာ။

မမပုကို ဖေဖေ မေမေတို့က ချစ်ကြသလို ကိုအာဗြလည်းပဲ
ကံကောင်းပါသည်။ ကိုအာဗြဟာ သူ့မွေးစားအဖေတာဝန်ကျရာ တိုင်းပြည်ကို
မကြာမကြာ လိုက်ရသည်။ မွေးစားအမေတစ်ယောက် ကိုအာဗြတစ်ယောက်
တစ်ခါတစ်ရံနှစ်ယောက်လုံး လိုက်ကြသည်လို့ သိရသည်။ သူတို့သားအကြီးဖြစ်သူ
ကတော့ ဒီမှာ သူ့အလုပ်နှင့်သူမို့ အဖေနောက်ကို မလိုက်ပါ။

“အိမ်လေးက သေးသေးလေးလေး”

စောလုံနှင့်မမပု လက်ချင်းတွဲကာ ခြံထဲဝင်လာရင်း မမပုက အရင်ညည်းတွားလိုက်တာဖြစ် သည်။

“အရင်အိမ်လောက်ပါပဲ မမပုရဲ့၊ အရင်ဟာက နှစ်ထပ်တိုက်၊ ခုဟာက တစ်ထပ်တိုက်မို့ ဧရိယာကျဉ်းသွားမှာပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာပဲ စောလုံလေးရဲ့”

စစ်ရောင်တီရှုပ်ကျပ်ကျပ်၊ ကာကီရောင် ခူးလောက်ဘောင်းဘီစကပ္ပပ္ပနှင့် စောလုံက ဘောင်း ဘီဘေးအိတ်နှိုက်ကာ ဟိုဒီကြည့် သက်ပြင်းချရင်း . . .

“စောလုံတို့လည်း လူမှ သိပ်မရှိဘဲနဲ့”

“ဟိုတစ်ယောက် ပိုလာဦးမယ့်ဟာ”

မမပုက အသံတုန်လာသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်။ စောလုံအသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်။ မမပု အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို မမပုက စောလုံထက်မသာတောင် အလွန်ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်ရာ စကားစပ်တိုင်း မျက်ရည်လည်လာမြဲ။ ဖေဖေ မေမေတို့ကို မမပုက “အဖေ . . .အမေ” ဟု ခေါ်ပါသည်။

မေမေနှင့် မမပုက အမြဲအတူနေရသူဖြစ်၍ မမပုကအမေ့ကို ချစ်လှသည်။ မမပု ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကိုးနှစ်။ နှစ်တန်း။ သို့သော် လူကောင်ပုညပ်၍ အတန်းထဲ ကြီးလွင့်မနေ။ ဆယ်နှစ် . . .သုံးတန်း။ ဆယ့်နှစ်နှစ်လည်း သုံးတန်း။ သုံးတန်းစာမေးပွဲကို ကျသည်အထိ မမပုရဲ့ စာကျက်နိုင်စွမ်း ဉာဏ်ရည်ကနည်းသည်။ သို့သော် စာသင်ဖို့သာ ဉာဏ်တုံးတာ။ မမပုဟာ အထုံအနံတော့ မဟုတ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်မှာ မေမေအိကို

ဘာမှငဲ့မကြည့်ရအောင် အလုံးစုံ သူ့ခြေသူ့လက် စီမံခန့်ခွဲကုန်းရုန်းကာ ရှိသမျှအလုပ် ကျုံးလုပ်နိုင်ပြီ။

လေးတန်းနှစ်နှစ်ဆက်ကျပြီး အသက်ဆယ့်လေးဆယ့်ငါးမှာ ကျောင်းမနေပါရစေနဲ့တော့လို့ ငိုယိုတောင်းဆိုတဲ့ မမပုဟာ ပညာရေးဘက် ပါရမီမပါ။ ကိုအာဗြကမှ အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရသည်။ မမပုဟာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်၊ မေမေ့ကို သနပ်ခါးကအစ သွေးပေး ပြုစုယုယခဲ့သူဖြစ်သည်။

မေမေ သားအိမ်ကင်ဆာဖြစ်ရာကဆင့် ရောဂါကျွမ်းပြီဆိုတာ သိရတော့ အများဆုံး ပြုစုခဲ့တာ မမပု။ စောလုံကမှ အချိန်တန် ကျောင်းသွားရသည်မို့ မမပုလောက် မပြုစုခဲ့ရ။ မမပုလိုလည်း မကျွမ်းကျင်ပါ။ မမပုကတော့ လူနာပြုစုတာတို့လည်း သူ့ကိုဘယ်သူကမှ သင်မပေးရပါဘဲ အောက်သက်ကျေလှသည်။ စေတနာကလည်း ပါတာမိုး။

ဒါကြောင့်ပဲ ထင်သည်။ စောလုံကလည်း မမပုကို ချစ်သည်။

စောလုံကို မမပု ချီပိုးခဲ့ ထမင်းခွန့်ခဲ့ အီးကုန်းခဲ့ရတာ ။

ခေါင်းကြောမာတဲ့ ဂျစ်တူးမ စောလုံကို ငယ်ငယ်က ဖေဖေ မေမေက ကြိမ်လုံးနှင့် ခပ်စပ်စပ်လေးချလျှင် မမပုက အပေါ်ကကားယားခွ ကာကွယ်ပေးထားတတ်တာ။ ခပ်ဆိုးဆိုးဂျစ်ကန်ကန်စောလုံကို မမပု အမြဲသည်းခံခွင့်လွှတ်ရုံမက ရှေ့ ကာကွယ်တာဝန်ယူ ခေါင်းခံသေးသည်။

ဤသို့ ဒီမိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလှတဲ့ မမပုဟာ အခု ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြု တော့မည်ဆိုတော့လည်း စောလုံထက် ပိုခံစားနာကျင်နေပါသည်။ မိထွေးဖြစ်တော့မယ့် အန်တီချစ်ကို မမပုက လုံးဝမကြည်ဖြူပါ။

“အန်တီချစ်လာလည်းပဲ မမပုကလည်း ဖေဖေအခန်းထဲပဲ နေမယ့်ဥစ္စာ၊ အခန်းပိုမှ မလိုတာ၊ အိပ်ခန်းသုံးခန်းတဲ့ မမပုရဲ့၊ စောလုံနဲ့ မမပုက တစ်ခန်းတည်း

နေမှာလေ၊ ဖေဖေတို့က တစ်ခန်းပေါ့၊ နောက်တစ်ခန်းကေ စာလုံရဲ့ ကွန်ကျူတာတို့ မပုရဲ့ အပ်ချုပ်စက်တို့ ထားမယ်၊ ပြီးရောပေါ့”

မမပု ဝမ်းနည်းနေတာ စောလုံ သိတယ်။ အဓိကက အန်တီချစ်ကို မလိုလားတာက ပိုမှန်လည်း စောလုံ နားလည်သည်။ မမပုဟာ မေမေနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးကို အစားမထိုးနိုင်ဘဲ ရှိနေတာ။

“ခြံကလည်း ဟိုခြံထက်ကျယ်တယ် မမပုရဲ့၊ မြေပို၊ ပိုကျန်တယ် တွေ့လား၊ အခုနေတဲ့အိမ်က ရပ်ကွက်က သူဌေးရပ်ကွက်ဖြစ်တာတော့ ဟုတ်ပေမယ့် မြေကွက်က ခပ်သေးသေးထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်က မပြည့်တပြည့် ဖြစ်နေပြီလေး၊ ဒါကတော့ . . .”

“အို . . . ငါတို့အိမ်က အိမ်နဲ့ခြံ မပြည့်ပါဘူး၊ မြေပိုပါတယ်”

“ဒါက ပိုပြီးတော့ ပိုတယ်လေ”

“ဟိုဟာက ဝင်ဒါမီယာလေ”

“အဟက်ဟက် . . . မမပုလေးကလည်း မျက်နှာကိုပုပ်လို့၊ မမပုမျက်နှာပုပ်နေရင် ဖေဖေ ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ၊ စိတ်မကောင်းရာကနေ သိပ်မကြာခင် စိတ်ကတိုလာရော၊ နားငြီးရရော ဖြစ်ဦးမယ်၊ ကဲ . . . လာအိမ်ထဲဝင်ထိုင်မယ်”

“အဖေကလည်း ဒီအရွယ်ရောက်မှ ရည်းစားက ထားနေရသေးတယ်”

စောလုံက ရယ်ချင်စိတ်ပဲပေါက်ကာ . . .

“မမပုကလည်း ရည်းစားဖြစ်တာဖြင့် နှစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီ”

“ငါမသိခဲ့လို့ပေါ့။ နင့်ဟာလေ သိရက်သားနဲ့ သမီးလုပ်နေပြီး ကိုယ့်အဖေ ရည်းစားထားတာ ကဖျက်ကဖျက် လုပ်မယ်မကြံဘူး၊ အေးရာအေးကြောင်းပဲ၊ သူ့အာရုံနဲ့ သူပဲ၊ ငါက ဟိုတလောလေးကမှ သိရတာ ”

“အာ . . .မမပုကလည်း ချစ်နေကြပြီ ဆိုမှတော့ ဘာ ကဖျက်ယဖျက် လုပ်လို့ ရဦးမှာလဲ၊ သူများချစ်ခြင်း ခွဲဖို့ ဝါသနာမပါဘူး”

ပြောရင်းက စောလုံက မျက်ခုံးလေး မြင့်ရင်း . . .

“မမပုကို ဟိုဘက်ခြံက မာလီနဲ့ သဘောမတူပဲ ချစ်ခြင်းခွဲတာကတော့ မတူဘူးနော်၊ မာလီကများ ရာရာစစ မတန်မရာ လာကြိုက်လို့ စောလုံက ပွဲကြမ်းရတာ ၊ မမပုကိုကျ ဖျက်တယ်၊ ဖေဖေကျ မဖျက်ဘူး ထင်နေဦးမယ်”

မမပုက ပါးတွေနီမြန်း ဒေါက်နံကာ . . .

“ငါ ဘာပြောလို့လဲ၊ ငါက အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမာလီလည်း ငါမှမကြိုက်တာ”

စောလုံက မမပု ဒေါက်နံတာကို တဟစ်ဟစ် သဘောကျနေပါသည်။

“ကဲ . . .ကဲ . . .နင့်အိမ်ပေါ်သွားကြည့်ဦး စောလုံ၊ မကြိုက်စရာ အပြစ်တွေရင် ငါ့ကိုပြန်ပြောဦး၊ မမြဲထားနဲ့သိလား၊ ငါတော့မလိုက်တော့ဘူး၊ လူတွေများနေရင် မကောင်းပါဘူး”

“ပြီးရော . . .ဒါဆို နေခဲ့လေ”

စောလုံက ဖိနပ်ချွတ်တဲ့နေရာမှာ သူ့ရဲ့ကွင်းထိုးကြိုးသိုင်းဖိနပ်လေးကို ချွတ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ဖော်ဖော်ရွေရွေ လှမ်းခေါ်သည်။ ပါကေးခင်းထားတဲ့ ဒီတစ်ထပ်တိုက်လေးဟာ အကောင်းကြီးလည်း မဟုတ်လည်းပဲ ညံ့တော့မညံ့ပါ။ ဒီလောက်ပဲ ရမှာပေါ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဝိတ်လျှော့တာပဲဟာ၊ ငွေပိုထွက်လာအောင် လုပ်တာပဲဟာ။

ဟိုးအရင်က သင်္ဘောလိုက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ မေမေဆုံးတော့ သင်္ဘောမလိုက်ဖြစ်တော့ပါ။ မမပုနှင့် စောလုံနှစ်ယောက်တည်းမှ ထားမဖြစ်တာ။ ဒီတော့ သင်္ဘောသားဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကာ လက်ထဲရှိတဲ့ပိုက်ဆံနှင့် အဲဒီ

တုန်းက ခေတ်စားနေတဲ့ Tour ကုမ္ပဏီပဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စပ်တူထောင်
တော့မလိုလို။ Export , Import ပဲ လုပ်တော့မလိုလို။

ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် နာကတော့လည်း ဘာကုမ္ပဏီမှမထောင်ဖြစ်ဘဲ
ပိုက်ဆံအချို့သာ ပွန်းပွဲပါးလုပ်လာ။ နောက်ဆုံးငွေရင်းမနိုင်လှတော့တဲ့အတွက်
ဖေဖေသူငယ်ချင်းရင်းချ လူပျိုကြီး အန်ကယ်လှနှင့်စပ်တူ ငွေရင်းငွေနှီး မဝင်တဲ့
အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းတစ်ခု ထောင်လိုက်ပါသည်။ အန်ကယ်လှပိုင်တဲ့
အောက်ဆုံးထပ် မြေညီခန်းတစ်ခုမှာပဲ လုပ်ငန်းရုံးဖွင့်ကာ နတ်မြင်းပျံ
အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်သည်။

မဆိုးပါ။ အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝန်ထမ်းဦးရေ
ဆယ်ယောက်လောက်တောင် ထားလာရသည်။ အိမ်၊ ကားခြံ လုပ်ငန်းတွေ
ရောင်းဝယ်ငှားပေးသည် ငွေပိုသူနှင့် ငွေလိုသူကို ကြားကတော့ဆက်ပေးကာ
ငွေချေးပေးပြီး ကြားကနေ အကျိုးဆောင်ခ တစ်ကျပ်နှုန်း ယူသည်။ ဒါမျိုးတွေက
လူတွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုးစား စိတ်ချမှုကို ရလေ အောင်မြင်လေ။

ဖေဖေရော အန်ကယ်လှရောဟာ သစ္စာရှိကတိတည်သော
ဖြောင့်မတ်သူတွေဖြစ်ကြတဲ့အတွက် ယုံကြည်အပ်နှံသူတွေ များပြားလာကာ
လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာတာပင်။ ဒီတော့ ဝင်ငွေလည်းကောင်း ပါသည်။ သို့သော်
လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကတော့ ဖေဖေတို့လုပ်ငန်းပြိုကွဲသွားသည်။ အကြောင်း
ရင်းကတော့ ဖေဖေနှင့် အန်ကယ်လှမတည့်တော့လို့။ ဘာဖြစ်လို့
ငယ်သူငယ်ချင်းရင်းချာတွေ မတည့်တော့တာလဲဆိုတော့ . . .အဟား . . .ရယ်တောင်
ရယ်ရပါရဲ့။

အန်ကယ်လှ ကြိုက်လှတာ တစ်ပိုင်းသေတဲ့ အပျိုကြီးအန်တီချစ်က
ဖေဖေနှင့်ကြိုက်သွားခဲ့လို့ ပင်။ ဒါတော့ ဖေဖေကို အန်တီချစ်ကို
အပြစ်ဆိုလို့လည်းမရ။ လူပဲ ကိုယ်ကြိုက်ချင်တဲ့လူချစ်ချင်တဲ့သူ ကို
ကြိုက်မှာချစ်မှာပေါ့။ အန်တီချစ်က ထိပ်တွေပြောင်ပြီး ရှိသလောက်ဆံပင်ကလည်း

အဖြူတစ်ဝက်ရောနေကာ ဆေးလိပ်သောက်လွန်း၍ ပိန်ချုံးပါးခွက်နေတဲ့
အန်ကယ်လှထက် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြူဖြူသန့်သန့်နှင့်
အရွယ်တင်လှတဲ့ မုဆိုးဖို ဖေဖေကိုပဲ မေတ္တာသက်ဝင်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာနည်း။

အန်ကယ်လှနှင့် ဖေဖေ လမ်းခွဲတော့ ဘယ်သူမှ ဒီလုပ်ငန်းကို
နာမည်ပြန်သုံးခွင့်မရှိလို့ သဘော တူသည်။ အန်ကယ်လှက အရင်ကတည်းက
သူတိုက်ခန်းပဲ့မို့ အခြားအမည်သစ် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ပြောင်းတင်လိုက်တာကလွဲပြီး
အခြေမပျက်။ လူရင်းမိတ်ဟောင်းတွေကလည်း ဒီကိုပဲလာ၊ ဒီဖုန်းပဲဆက်ကြတဲ့အခါ
လုပ်ငန်းအမည်ပြောင်းသွားတာကလွဲပြီး ဘာမှမထူးခြားတော့
အန်ကယ်လှအခြေမပျက်။

ဖေဖေကတော့ အလုပ်မရှိသလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီကြားထဲမှာ
ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ကိုယ့်လူရင်းတွေ လောက်ကို ဝယ်ပေးရောင်းပေး ငှားပေးရတာ
လေး ကြိုကြားကြိုကြားရှိပေမယ့် အလုပ်မဖြစ်လှ။ ဒီတော့ ဖေဖေအကြံအစည်မှာ
အိမ်ဟောင်းကို ရောင်း၊ သင့်ရုံတစ်အိမ်ဝယ်၊ ငွေပိုတစ်ထောင်လောက်ထွက်၊
ကားသုံးစီးလောက်ဝယ် ငှားစားမည် ရယ်လို့ပင်။

ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း မလုပ်ရ။ ကားပျက်ရင်ပြင်တာလောက်ပဲ
အလုပ်ရှိကာ သက်သက်သာသာ ဝင်ငေါ့ရနေမယ့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ စောလုံကတော့
ဖေဖေကို ဘာမှဝေဖန်စရာကန့်ကွက်စရာ မရှိပါ။ ဖေဖေအသက်
သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ကျမှ စောလုံကိုမွေးတာမို့ အခု ဖေဖေအသက်ငါးဆယ့်နှစ်နှစ်တောင်
ရှိပြီ။ ခုမှတော့ သင်္ဘောတွေ ဘာတွေလည်း ပြန်မလိုက်စေလိုပါ။ တခြားစီးပွားရေး
ကြီးကြီးမားမားကြီး တွေ ကုမ္ပဏီကြီးတွေလည်း ဖေဖေ အတွေ့အကြုံမရှိ၍
လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ပါ။

စောလုံသည် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာ
လုပ်တတ်သော်လည်း ရောင့်ရဲတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကုပ်ပိုးလောက်မှာ
စတက်ပ်ဖြတ်ထားတဲ့ ဆံပင်လေးနဲ့ မိန်းမ၊ မဆန်လှတဲ့ စောလုံဟာ

ယောက်ျားလျာတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ဟိုးတလောက ဖေဖေ အလုပ်အကိုင် မကောင်းတော့ စောလုံ ဖေဖေထံက မုန့်ဖိုး သိပ်မတောင်းချင်တာမို့ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပါသေးသည်။

မမပုကတော့ စောလုံ အလုပ်လုပ်ရတယ် ဆိုပြီး ပုံကြီးချဲ့ကာ ဝမ်းနည်းနေသေးသည်။ စောလုံ ကတော့ အလုပ်မှန်မှန်ဆင်းကာ ပျော်လို့။ နောက်တော့ အထည်ဆိုင်ရှင်ရဲ့ မောင်ဖြစ်သူက စောလုံကို ချစ်တယ်ကြိုက်တယ် ဖြစ်လေရာ စောလုံက ပြန်မကြိုက်နိုင်လေတော့ ဆိုင်ရှင်အစ်မက သူကများ ငါ့မောင်ကို ဘယ်နှယ့်ဘယ်ညာနှင့် အမြင်မကြည်တော့တဲ့အတွက် အလုပ်ထွက်လိုက်ရပါသည်။

အလုပ်ထွက်လိုက်ရတဲ့အတွက် ထူးပြီးစိတ်မကောင်းစရာ မရှိပေမယ့် အကျိုးဆက်အဖြစ် စိတ်မကောင်းစရာကတော့ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဟိုအစ်ကိုကြီး။

နာမည်မသိတော့ သူ့ကိုစောလုံက ဟိုအစ်ကိုကြီးလို့ ကိုယ့်ဘာသာ တိတ်တခိုးခေါ်ပါသည်။ ဆိုင်တန်းလေးတွေ တစ်လျှောက်ကြီး သွယ်တန်းနေတဲ့ ဤနေရာလေးမှာ ဟိုအစ်ကိုကြီးရဲ့ဆိုင်က စတေရှင်နရီဆိုင်ဖြစ်သည်။ သူ့စတေရှင်နရီပစ္စည်းလေးတွေမှာ တန်ဖိုးကြီး တန်ဖိုးနည်း ခေတ်ပေါ်ဖန်စီ စုံလင်လှသည်။ ပိုက်ဆံကလေး နည်းနည်းသုံးနိုင်တဲ့ အချိန်တွေမျိုးမှာ စောလုံသည် ကိုယ့်အထည်ဆိုင်က ဆင်းလျှင် နောက်ကျမှ ဆိုင်ပိတ်တဲ့ ဟိုအစ်ကိုကြီးရဲ့ စတေရှင်နရီဆိုင်ကိုဝင်ကာ စိမ်ပြေနပြေ လျှောက်ငေးကြည့်ပြီး ဘောလ်ပင်လှလှလေး တစ်ချောင်းဖြစ်စေ၊ Memo စာအုပ် အလှအပလေးဖြစ်စေ၊ ကီးချိန်းကလေး အဆန်းတကြယ်ဖြစ်စေ ဝယ်တတ်သည်။

အဲဒီ ဟိုအစ်ကိုကြီးကို တိတ်တခိုး တစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းစိတ်ဝင်စားမိလို့ပဲ ဖေဖေ အချစ်ရေးကိုပါ စောလုံ

နားလည်မှုပေးထားနိုင်ခဲ့သလားတော့ မသိပါ။ ခုတော့ အဲဒီ ဆိုင်တန်းက
လေးနှင့်နီးတဲ့ ဝင်ဒါမီယာထဲက အိမ်ကနေ ရွှေ့ပြောင်းကြရတော့မည်။ စောလုံသည်
ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် အစ်မကြီး
ကလေးလို လှမ်းပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

★

(၂)

လူတစ်ယောက် တွန်းဖွင့်ဝင်လာတဲ့အတွက် ဆိုင်ထဲမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းလေးက သာသာယာယာမြည်သွားရာ မင်းဝင့်ထည်က ဆိုင်ရဲ့ ကောင်တာစားပွဲမှာ ရှိနေရာက လှမ်းကြည့်လိုက် ပါသည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ညှစ်ကာ ဟိုငေးဒီငေး လုပ်နေရင်းက ကောင်တာဘက် ဖျက်ခနဲခိုးကြည့်လိုက်သော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဟိုးအရင်က နေ့တိုင်းမဟုတ်ရင်တောင် တစ်ရက်ခြားလောက် ညနေစောင်းဘက်တွေ အမြဲရောက်လာနေကျဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေး။

စောလုံ။

ခုတော့ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါ။ ဆယ်ရက်မှတစ်ခါ။ ဘာတဲ့အခါလည်း ဘာမှ သိပ်မဝယ်တော့။ ငါးဆယ်တစ်ရာတန် ပစ္စည်းတစ်ခုလောက် ကောက်ယူငွေရှင်းဖို့ ဆိုင်ထဲမှာ နာရီဝတ်လောက် ပတ်နေ တတ်သည်။

မင်းဝင့်ထည်ရဲ့ ဆိုင်ခန်းက ကျယ်သည်။ စင်လေးတွေ ကောင်တာလေးတွေကို ချစ်စရာ ဖဲန်စီ ဒီဇိုင်းနှင့် ခင်းကျင်းထားပြီး စတေရှင်နရီပစ္စည်းစုံ မရမရှိစေရအောင် တင်ထားရာ ဒီလိုနေရာမျိုး ဖွင့်ထားတာတောင် လူစည်ကားလှပါသည်။ တစ်ခုရှိတာက ဘယ်ဘက် ညာဘက် နှစ်ဖက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း (ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုလည်းရ)မှာ အထက်တန်းကျောင်းကြီး နှစ်ကျောင်းက ရှိနေတဲ့အတွက် လည်း ပါသည်။

ကျောင်းသွားရင်း ကျောင်းပြန်ရင်း လမ်းလျှောက်သော်လည်းကောင်း၊ ကားရပ်၍ သော် လည်းကောင်း လိုတဲ့ပစ္စည်းဝင်ဝယ်တတ်ကြတဲ့အပြင်

ကလေးမပါတဲ့ ကျောင်းကြိုမိဘတွေ ချည်းပဲ လည်း ဘာလိုအပ်မလဲ ဝင်ကြည့် ဝင်ဝယ်တတ်ကြသည်။ ဒီလိုရပ်ကွက်လိုမျိုးကနေ ဒီလောက်ပစ္စည်း စုံစုံရဖို့ အနည်းဆုံး လှည်းတန်းဈေးလောက်တော့ သွားရမှာ။

သူ့ဆိုင်ကို ရပ်ကွက်က လူတွေလည်း အားပေးကြပါသည်။ အဲဒါတွေအပြင် လှည်းတန်းဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်ကိုသွားလို့မှ မရနိုင်တဲ့ ဖန်စီပစ္စည်းပစ္စယအသစ်အဆန်းလေးတွေ သူ့ ဆိုင်မှာ ရသမို့ အဝေးကြီးက ဒီကိုပဲ တကူးတက လာဝယ်ရတာ လည်း ရှိပါသည်။

ဥပမာ ရေးလိုက်တိုင်း အထဲက မိုးရောင်စုံလင်လာတဲ့ ခဲသားဘောလံပင် ကြည်ကြည် ကလေးမျိုး သူပဲ ဈေးကြီးပေးမှာကာ တင်ထားတာမို့ သူ့ဆီကလွဲရင် ဘယ်မှာမှမရ။ ဒီတော့ သူ့ဆိုင်ကို လူကြိုက်များသည်။ ဒီနားက ဆိုင်တန်းရှည်တစ်လျှောက်လုံးဟာလည်း သူ့ဆိုင်လာတဲ့သူ ကိုယ့်ဆိုင်ဝင် ကိုယ့်ဆိုင်လာတဲ့သူ သူ့ဆိုင်ဝင်နှင့်မို့ အပြန်အလှန် ကျိုးပြုကာ လူစည်ကားလှပါသည်။

အခုကိုပဲ ဆိုင်ထဲမှာ ကြည့်ရှုဝယ်ခြမ်းနေတဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကပ်စံတစ်မာဦးရေဟာ နှစ်ဆယ် ထက်မနည်း။ ဒီတော့ မင်းဝင့်ထည်အဖို့ အားလုံးကိုတော့ တန်းတူသိကျွမ်းမှတ်မိမနေနိုင်တော့ပေ။

စောလုံကိုတော့ . . . ။

စောလုံသည် စင်ပေါ် နံရံပေါ်က ပစ္စည်းတွေမျိုးစုံကိုကြည့်လိုက်၊ ကောင်တာက ဟိုအစ်ကိုကြီး ကို ခိုးကြည့်လိုက်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပြီး ဆိုင်ထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖက်နေသည်။

ခြေသလုံးပတ်လည်မှာ အနားပတ်နှင့် ပြန်စည်းထားသော ကာကီရောင်ဖျော့ဖျော့ ဘောင်းဘီပွလေး၊ အတွင်းက စပို့ရှက်အနက်ကျပ်လေးခံလျက် အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ နောက်လှန်

ခေါင်းဆောင်းပါ ဂျာကင်အဖြူလေးက လက်ဖျားခါအနားကိုမှာ အနက်ကွပ်နှင့်။
ဗလာစာအုပ် အရွယ် ခပ်ပြားပြား အိတ်ပန်းနုရောင်လေးက ကြိုးရှည်ရှည်နှင့်
စောလုံပခုံးပေါ် စလွယ်သိုင်းလျက်သား။

နားနှစ်ဖက်မှာ ငွေရောင်နားကွင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ခပ်ဖွာဖွာ
စတက်ပုံဆံပင်တို့ကလည်း နုနယ် တဲ့စောလုံမျက်နှာဆန်းဆန်းလှလှလေးကို
လိုက်ဖက်တင့်တယ်အောင် ပံ့ပိုးထားပါသည်။ ဆေးလုံးဝ ဆိုးမထားတဲ့
အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးလက်မလေးနှင့် ညှစ်ရင်း နောက်လက်
တစ်ဖက်က ဂျာကင်အိတ်နှိုက်ရင်း ဆိုင်ထဲဝဲလှည့်ပတ်လျှောက်နေတဲ့
စောလုံတစ်ယောက် ကောင်တာကိုလည်း ဖျက်ကနဲ့ ခိုးကြည့်တတ်သေးတာ
မြင်ကာရိပ်မိနေတဲ့ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်က . . .

“ဘာယူမှာလဲ အစ်မ”

ခပ်တည်တည်လေး မေးလိုက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့
ဆယ်ရက်နှစ်ပတ်လောက်က နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် လာတုန်းက
နာရီဝက်လောက်ပတ်ပြီး ငါးဆယ်တန် အရပ်ပုံဟင်ဒီဗလာစတာလေးပဲ ဝယ်သွားတဲ့
စောလုံကို အမြင်က ကတ်ချင်ချင်ရယ်။ သူတို့ဘေ့ဒစ်ကိုပဲ လာလာရှိတ်နေလား၊
ဝယ်တော့မလိုနှင့် ပစ္စည်းပဲ အတိုအလျှို့ လုပ်ချင်တာလား။

ပစ္စည်းအတိုအလျှို့ လုပ်တဲ့သူတွေဟာလည်း ဘယ်တော့မှ
စုတ်စုတ်နုတ်နုတ် မလာပါ။ မထင်ရက်ရလောက်အောင် ခပ်သားသားနားနား
လာကြတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထဲ မသင်္ကာစွာ၊ ယူလိုက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီ
ထင်ပေမယ့် စွပ်တောင်မစွပ်စွဲရဲ။ သူတို့အဟန့်က ကိုယ့်ထက်သာရာ မပြောရဲအောင်
ရှိရသည်။

ခုလည်း စောလုံက ဘာမှမပြောတာမို့ . . .

“အစ်မ . . .ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဘာရှာတာလဲ”

စောလုံက ခေါင်းကိုငဲ့ကာ ကောင်မလေးကို ခပ်အေးအေး
ကြည့်လိုက်သည်။ လူကို ဒီကိုလာမေးတာ မကြိုက်ပါဘူး။

“ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာလဲ”

ကောင်မလေးက အောင့်သက်သက်နှင့် . . .

“အော် . . .အစ်မ ဘာရှာတာလဲလိုပေါ့”

“ရွယ်တူပဲ၊ အစ်မ မခေါ်ပါနဲ့၊ ရိုသေစရာလည်း မလိုဘူး။ ဘာမှမရှာဘဲ
ဒီလိုပဲကြည့်လို့ မရဘူးလား”

ဘယ်ဆိုင်သွားသွား ဘာဝယ်ဝယ် ကိုယ့်အနားက လူတကောက်ကောက်
ကပ်လိုက်ကာ “ဘာလိုချင်လို့ပါလဲ” မေးတာမျိုး၊ အရောင်းကောင်တာတွေက
ကောင်မလေးတွေ သူတို့ကုန်ပစ္စည်းကို အတင်းကြီး စမ်းသုံးဖို့ ဆွယ်တာမျိုးတွေကို
စောလုံ အတော်စိတ်ပျက်ပါသည်။

ကိုယ်က သူတို့ပစ္စည်းကို သုံးဖို့ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိသော်လည်း သူတို့က
မရပ်မနား ပစ္စည်းအကြောင်း ရှင်းပြနေ၍ ယဉ်ကျေးမှုအလို့ငှာ
ရပ်နားထောင်းပေးနေရသည်မှာ အတော်အချိန်ပုပ် ပါသည်။
ပြောတုန်းတန်းလန်းကြီး ကိုယ်က ထွက်သွားဖို့ကျတော့
ဘယ်လောက်ရိုင်းရာကျမလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မယူသေးပါဘူးနော်” လို့ နောက်ဆုံးမှာ ပြောရတာ ပါပဲ၊
ဒါတောင် “စမ်းသုံးကြည့်ပါ ညီမရဲ့၊ ခုချိန်မှာပဲ ပရိမိုးရှင်း ရှိတာလေ၊
နောက်လကျရင် ဈေးက ဘယ်လောက်တက်သွားပြီနော်” လို့ တချို့က
ခြိမ်းခြောက်သေးသည်။ ဈေးပဲ တက်တက် ပစ္စည်းပဲပြတ်ပြတ် ဘာအလှကုန်မှ
မသုံးတဲ့ စောလုံမှာ ငေးငိုင်ကြီးနှင့် အချိန်စေ့အောင် နားထောင်ပေးရတာ ကို
စိတ်ညစ်သည်။

တစ်ချို့စူပါမားကက်ကြီးတွေမှာလည်းပဲ တာဝန်ကျဝန်ထမ်းတွေဟာ
လျှောက်ကြည့်နေတဲ့ လူနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။
သူတို့ကတော့ ကူညီမလို့နေမှာပေါ့။

ကိုယ်ကတော့ အနှောင့်အယှက်ကြီးလှသည်။ များသောအားဖြင့် အဲဒီ လို
ကပ်ပါကာ တောင်မေး မြောက်မေး လုပ်နေလျှင် စောလုံ မဝယ်ဖြစ်တော့။

မေးရမှာက ဝယ်သူလေး။ သူတို့က ဖြေရမှာ။ သူတို့က ဘာမှမေးစရာ
အကြောင်းမရှိပါ။ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်အိမ်မှာ ဘာလိုလဲ အသေးလေးဝယ်မလား၊
မကြာခင်ကုန်မယ့်အတူတူ အကြီးဝယ်သွားမလား၊ ပါတဲ့ ပိုက်ဆံနှင့် ပိုလိုအပ်နေတာ
ဝယ်ရမှာ ဖြစ်ရာ တွက်ချက်စိတ်ကူးကြည့်နေတုန်း ဘာလိုချင်လဲ၊
ဘာရှာလဲဆိုတာတွေ မေးလာလျှင် အာရုံနောက်လှပါသည်။

ခုဟာက စောလုံ ဘာမှစဉ်းစားမနေ။ ဘာဝယ်မည်ဆိုတာ
ခေါင်းထဲရှိပြီးသား။ ဟိုအစ်ကိုကြီးရှိ လို့ ကြာကြာပတ်နေတာ။ တမင်ပတ်နေသူကို
ဘာရှာလဲဆိုတော့ နင်တာပေါ့။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မက ဆိုင်ထဲမှာ ပတ်နေတော့ လိုချင်တာ
ရှာမတွေ့ဘူးလားလို့ပေါ့”

ဝန်ထမ်းမလေးကလည်း လျှော့မပေး။ မျက်နှာကြည့်ရုံနှင့် အစွာမှန်း
သိသာသည်။ သို့သော် စောလုံက နားအေးပါးအေး စကားနည်းရန်စဲသမားမဟုတ်။
စောလုံဟာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်တဲ့သူ။ အရွတ်။

“ဆိုင်ထဲမှာ ပတ်လို့မရဘူးလား”

ကောင်မလေး ရှုံ့မဲ့လာသည်။

“ဒီနားကပဲရပ်ပြီး တစ်ဆိုင်လုံးကို ကြည့်ရမှာလား”

“ပတ်ချင်လည်း ပတ်ပေါ့၊ နာရီဝက်ပတ်ပြီး ပလာစတာတစ်ခုတည်း

ဝယ်သွားတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့”

“ဪ . . . ဒီလိုလား၊ နင်မှတ်ထားတယ်ပေါ့၊ နင့်စကားအတိုင်းပဲနော်၊ နာရီဝက်ပတ်ပြီး ပလာစတာတစ်ခု မဝယ်ဘူး၊ တစ်နာရီပတ်မယ်၊ ပြီးရင် ဘာမှမဝယ်ဘဲပြန်မယ်”

ကောင်မလေးမျက်နှာ စူပုပ်နေကာ ဘေးက ဝယ်သူတွေကလည်း ကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက် စောလုံကိုကြည့်လိုက်။ အရေးထဲ ပဲလှော်ကြား ဆားညပ်ခံချင်တဲ့ လူတစ်ဦးက ကြားကဝင်ကာ . . .

“ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်ပြီး လိုတာတွေရင်ဝယ်၊
မလိုချင်လည်းမဝယ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

စောလုံဘက်က ဝင်ပြောပေးသွားသေးသဖြင့် ကောင်မလေး မျက်နှာက ပိုပြီးစူပုပ်ကောက်ချိတ် ခက်ထန်နေပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သူကတော့ အမြဲဒီအတိုင်းပဲမို့ ပြောနေတာပါ၊ တကယ်မလိုလို့ မဝယ်ရင် မဝယ်နဲ့ပေါ့။”

“အဲဒီ တော့ ဘာလဲ၊ ကျွန်မက ဒီဆိုင်ကို လာခွင့်မရှိဘူးပေါ့၊ မလာစေချင်ဘူးပေါ့”

“မသိရင် ခက်မယ်”

ကောင်မလေးက မကြားတကြား စောင်းပြောသည်။

“အဟင်းဟင်း၊ ဒါဖြင့် သိရင်ပြောပါဦး”

“မပြောချင်လို့ပေါ့”

နောက်ထပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အနားရောက်လာကာ . . .

“မဝေ . . .ဆရာခေါ်နေတယ်၊ သွားလိုက်”

အရင်ကောင်မလေးက စူပုပ်တဲ့ မျက်နှာနှင့်ပင် ကောင်တာဘက်
လျှောက်သွားပါသည်။ စောလုံ က လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ဖြန့်ရင်း . . .

“ဆက်ကြည့်ရမှာလား၊ ပြန်ရမှာလား”

“ဆက်ကြည့်ပါ၊ လိုတာရှိရင် ပြောနော်”

မင်းဝင့်ထည်က အနားရောက်လာတဲ့ ဝေဝေကို . . .

“ဝေဝေ . . . ရန်ဖြစ်ရဘူးလေ၊ ကပ်စ်တမ်မာကို

ကောင်းကောင်းဆက်ဆံရမယ်လေ၊ မင်း ဘာပဲသိသိ၊ မင်းဘာပဲ
ကသိကအောက်ဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရှည်ရှည်ထားရမယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ . .
.ဟိုဘက်သွားလိုက်”

မင်းဝင့်ထည်က ဝန်ထမ်းကို

ခပ်တည်တည်လေးပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ရယ်ချင်နေ ကာ
ကောင်တာအမြင့်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး စောလုံအနား လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ စောလုံက
အနားကိုလာနေတဲ့ မင်းဝင့်ထည်ကို လှမ်းပြီးငေးကြည့်နေသည်။ သူ
ဘာလာပြောမလို့လဲ မသိဘူးလို့လည်း ရင်တုန်ကြောက်ထိတ်လာပါသည်။

“ညီမ ဆက်ကြည့်ပါ၊ စိတ်တိုင်းကျကြည့်ပြီး လိုတာတွေမှ ဝယ်ပါ”

ပြီးလိုက်တဲ့ မင်းဝင့်ထည်ရဲ့ ဖြူဖွေးသွယ်တန်းညီညာနေတဲ့
သွားကလေးတွေကို ကယောင် ကတမ်း ငေးစိုက်သွားမိပြီးမှ . . .

“ဟို . . .ရွဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မရွဲ့ပါဘူး၊ ဆိုင်ကိုလာဝယ်သူကို ရွဲ့စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊
ခုနက ဖြစ်ရတာ ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ တခြားလည်း လိုတာရှိရင် ပြောပါ”

စောလုံက ဟိုအစ်ကိုကြီးနှင့် ဒီလောက်နီးနီးကပ်ကပ်
စကားရပ်ပြောနေရ၍ ရှက်သွေးမွန်ထူ လာကာ ပညာပါပါ အသားပါပါ

စကားတွေလည်း ဘာမှထပ်ပြောဖို့ မစဉ်းစားနိုင်။ ခေါင်းကြီးငုံ့တုံ့တုံ့
ကမူးရှူးထိုးနှင့်ပင် ...

“ဟို ...ပုံတွေမှာကပ်တဲ့ တိပ်အညိုဝိုင်းကြီးတွေ ဆယ်ခုပေးပါ”

“သူတို့က တစ်ခုကို အကွင်းကြီးကြီးတွေနော်၊ အများကြီးသုံးလို့ရတယ်
ညီမ”

“အများကြီး သုံးရမှာမို့ပါ။ အိမ်ပြောင်းမှာမို့လို့ ကတ်ထူပစ္စည်းပုံးတွေမှာ
ပစ္စည်းထည့်ပြီး အလုံပိတ်ကပ်ပြီးမှ သယ်မှာမို့ပါ”

ရိုက်လဲမစစ်ရပါဘဲ အိမ်ပြောင်းမှာရော ဘာရော ပြောမိပြောရာတွေ
လျှောက်ပြောမိပြီးနောက် ဟိုအစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် စင်ပေါ်က သွားယူပေးတဲ့
တိပ်အညိုကွင်းတွေရယ်၊ တွန်းထုတ်ရတဲ့ လေးလက်မ ဓားပါးလေးတစ်ချောင်းရယ်၊
ပုံးပေါ်မှာ ဘာပါတယ်ရေးရန် Permanent pen အနီရောင်ရယ်
ဝယ်ယူလိုက်ပါသည်။

*

“မမပု ...မမပု ...ဒါအရင်လာသယ်”

စောလုံသည် ကြေးလက်လေးသစ်ရုပ်နှင့် ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ
ဖင်ချထိုင်နေတာ ဘေးမှာတော့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးလို ပုံးတွေ ပလုံးတွေ ဇေလုံတွေ
သေတ္တာတွေ စုံနဖာစီအောင် ချာလပတ်ဝိုင်းနေသည်။

ဒီနေ့ အိမ်ပြောင်းလာတာဖြစ်၍ ဖေဖေအသိမိတ်ဆွေထဲက
တပည့်တပန်းအချို့ လိုက်ကူညီ ပြောင်းပေးပါသည်။ လေးပင်တာတွေကို သူတို့ရော
ငှားထားတဲ့ ကူညီအလုပ်သမားရော ဝိုင်းသယ် ပေမယ့် မပြောင်းခင် ပစ္စည်းတွေကို
စထည့်တာကတွက်ရင် တစ်ပတ်ရှိပြီ ပင်ပန်းနေတာ။

ပန်းကန်တွေ ဖန်ခွက်တွေလို ကွဲရှုနီငတာတွေကို

သတင်းစာစက္ကူဟောင်းတွေနှင့် တစ်ခုချင်း ပတ်ထုတ်ပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာတွေ စက္ကူကတ်ပုံတွေထဲ ထည့်တာကအစ။ မိသားစုရယ်လို့ သုံးဦးတည်း နေတဲ့အိမ်က ထွက်လာလိုက်တဲ့ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ။ ဖေဖေက တော်ရုံပစ္စည်းလွှင့်ပစ်၊ ပေးပစ်ဟု ဆိုသဖြင့် လွှင့်ပစ်ခဲ့တာ ပေးပစ်လိုက်တာတွေလည်း မနည်း။

ကဲ . . .ခုတော့။ လာကူတဲ့လူတွေကို မနက်ကတော့ ဒန်ပေါက်ဝယ်ကျွေးကာ ခုညနေတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လိုက်ပါပြီး ကျွေးလည်းကျွေး တိုက်လည်းတိုက်ဖို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ရာ အိမ်မှာ စောလုံရယ် မမပုရယ်ပဲရှိသည်။ ပစ္စည်းကြီးကြီးတွေ နေရာတကျချပြီးဖြစ်ပေမယ့် ပစ္စည်းငယ်တွေ ကတ်ပုံးတွေ မဖြေရသေး။

အလေးအပင်မဟုတ်တဲ့ တိုတိုထွာထွာ ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်း ကိစ္စတွေက အများကြီးကျန်သေး တာ။ မမပုက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးဖိုပစ္စည်းတွေပါတဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးနှင့်ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေ သည်။

“ဘာလဲ . . . စောလုံ”

“သုံးလက်စပုလင်းတွေ၊ ဆီပုလင်း၊ ဆီခွက်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ မန်ကျည်းသီးတွေပါတဲ့ ပုံး၊ ဒီမှာ ဖောက်ကြည့်လိုက်လို့”

“ထားထားဦးလေ စောလုံ၊ ရေချိုးပြီး နားချင်နားလိုက်တော့၊ ငါ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှင်းမယ်”

“အာ . . .မမပု တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်တော့ပြီးမလဲ”

“နှစ်ရက်သုံးရက်ပေါ့ဟယ်၊ အရေးကြီးတာ အရင်ဖောက်ပြီး နေရာချမှာပေါ့၊ သွား . . .ရေချိုးစမ်း ညီမလေး၊ တော်ကြာ ဟိုမိန်းမကြီး လာမယ်လို့ အဖေပြောတယ်ကော”

“အန်တီချစ်လား”

“အော”

“ဟုတ်သားပဲ၊ အခု ငါးနာရီလေးဆယ်ဆိုတော့
ခဏနေရောက်တော့မယ်”

“အဲဒါကြောင့် နင်ရေချိုးတော့လို့ဆို၊ နင့်အဝတ်လောက်ပဲ ထုတ်သွား၊
တော်ကြာ သူက မွေးလို့ ကြိုက်လို့ နင်က ကြေးမဲသလူးလို့ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ပုံးတွေ တစ်နေရာမှာစုပုံကပ်ထားဦးမယ်၊ ပြီးရင်
တံမြက်စည်းတစ်ထပ်လှည်းပြီး ရေချိုးတော့မယ်”

“အော”

မမပုရဲ့ သဘောတူသံဟာ ဘယ်တော့မှ “အေး”မဟုတ်။ “အော”။
ချစ်စရာလေး။ ချစ်တဲ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် ဟိုအစ်ကိုကြီးကို
မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ဟိုအစ်ကိုကြီးကို ချစ်တဲ့ ဘဝမှာ သူ့ဆိုင်က ဝယ်လာတဲ့
တိပ်တွေကို စက္ကူကတ်ပုံးတွေကနေ ခွာပြီး လွှင့်ပစ်ရမှာတောင်
နှမြောမိပါတယ်လေ၊ ဟာဟ . . .။

ဟိုတစ်နေ့က စောလုံ သူ့ဆိုင်ထဲ ရစ်နေတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်
တိပ်ဝိုင်းကြီးတွေ လိုက်ယူပေး၊ အိတ်နဲ့ ထည့်ပေး။ စီးပွားရေးသမား ပီသပါပေရဲ့။
ပိုက်ဆံရှင်းတော့ အစွန်းထွက်ပိုနေတဲ့ ငါးဆယ်ကို လျှော့ပေးလိုက်သေးတယ်။

စောလုံလည်း . . .

“တစ်ရှူထုပ် မယူဘူးနော်” . . .လို့ . . .

“ဟိုကောင်မလေး ကြားအောင် အော်ပစ်သေးတာ။ ဟုတ်တယ်။
ငါးဆယ်ဖိုး ဟဲန်ဒီပလာစတာ ဝယ်ပါတယ်ဆိုမှ ပေးတဲ့ ရာတန်ထဲက
ပိုတဲ့ငါးဆယ်ကို မအမ်းဘဲ တစ်ရှူးထုပ်ပေးတယ်လေ။ သူကပြောတော့သာ
ပလာစတာတစ်ခုတည်းကို နာရီဝက်ပတ်ပြီး ဝယ်တယ်တဲ့၊ တစ်ရှူးပါ

ဝယ်လိုက်ရတာ ကျ ထည့်မပြောဘူး။

ဘာရမလဲ။ စောလုံက နှာထိပ်ဖျားကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက်ပွတ်ဆွဲရင်း တစ်ရှူးထုပ် မယူဘူးနော် ဆိုတော့ ထိုအစ်ကိုကြီးက ကျိတ်ရယ်ပြီး ငါးဆယ်လျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။”

“မမပု”

ရေချိုးခန်းထဲကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခြုံပတ်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ စောလုံက ရေချိုးခန်းထဲကနေ အော်သည်။

“မမပု”

“.....”

“မမပုရေ”

“ဝေး”

“ဟောဒီမှာ xxx xxx xxx”

စောလုံ ပြောတာတွေ မမပုကြားမယ်မဟုတ်မှန်း သိသိနှင့် စောလုံက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပတွတ်ပတွက် ပြောနေသည်။ ဒီအိမ်မှာ လောလောဆယ် ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ မမပုကိုပဲ လှမ်းပြောရမှာပေါ့။ သူမကြားလည်းနေ။ အပြင်ကျ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောရုံပင်။

“ဒိုး...ဒိုး...”

“ဒိုး...ဒိုး...”

အပြင်က ရေချိုးခန်းတံခါး ထုသံကြောင့် စောလုံက တံခါးကို ဟစ်လေး ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ...မမပု”

“ဟဲ့ . . .ဘာလဲက ငါမေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်ပဲ အော်နေပြီး၊ ဘာများဖြစ်လဲလို့ ပြေးလာရတာ ၊

ရင်ကိုထိတ်သွားတာပဲ၊ ပြောစမ်း . . .ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . .ဟောဒီလက်ကိုင်ရေပန်းက ပျက်နေတယ်လို့ပြောနေတာ၊
တွေ့လား၊ ဘယ်လို လုပ်လုပ် ရေကထွက်မလာဘူး”

“ဟယ် . . .အဲဒါကို ဒီလောက်အလန့်တကြား အော်ခေါ်ပြောရသလား၊
ငါက ဘာလုပ်တတ်မှာမို့ လဲ”

“ပြောပြတာလေ၊ မမပုပဲ ရှိလို့ဟာကို”

“မြန်မြန်လုပ်၊ ငါ ဟိုမိန်းမကြီးကို ဧည့်ခံနေရဦးမယ်”

စောလုံက တဟိဟိရယ်ကာ ရေချိုးခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး
ကြွေပြားကန်ငယ်လေးထဲက ရေတွေကိုပဲ ခပ်ကာခပ်ကာ ချိုးလိုက်သည်။
ပါးစပ်ကလည်း သီချင်းတညည်းညည်း။ စောလုံကတော့
ဖေဖေမိန်းမယူတော့မှာအတွက် တကယ်ပဲ စိတ်မညစ်ပါ။ အန်တီချစ်ကိုလည်း
ချစ်တယ်လည်းမဟုတ်၊ မုန်းတယ်လည်းမဟုတ် မိတ်ဆွေလိုပဲပေါ့။
ကောင်းရင်လည်း ကောင်းတဲ့အလျှောက် ချစ်ကြည်စွာ ဆက်ဆံကာ ဆိုးရင်လည်း
ရစ်ချင်တဲ့အခါ ပြန်ရစ်လိုက်မပေါ့။

ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေပေါ် ကြည့်ရှုဆက်ဆံရုံပဲ။ ဖေဖေ သူကြိုက်လို့
သူယူတာ ယူပါစေ။ တကယ်ဆိုတော့ အန်တီချစ်ကိုယူ ဖေဖေဘက်က နာစရာ
ဘာရှိလို့လဲ။ အန်တီချစ်က အပျိုကြီး၊ ဖေဖေက မုဆိုးဖိုလေ။ ပြီးတော့ အန်တီချစ်က
စိတ်ရွှေရတနာပွဲစားလည်း လုပ်သေးသည်။ ဆိုင်မရှိဘဲ သူ့ဟာသူ
အထည်တွေခတ်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ရောင်းတာ။

ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး သူ့မှာ အိမ်မရှိရာမရှိ ခြေမဲ့ လက်မဲ့ မဟုတ်။
ဆရာလုပ်ချင်တဲ့အသွင် ရှိသော်လည်း လုပ်ပေါ့ သူ လူကြီးပဲဟာ။
ကိုယ့်ဘက်ကလည်း လက်ခံနိုင်တာ၊ လက်မခံနိုင်တာ ငြင်းရုံပဲ။

မနွေကတော့ ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးရင်း ဖေဖေကို စောလုံက မေးပါသည်။

“ဖေဖေ”

“အင်း ”

“အန်တီချစ်နဲ့ ယူပြီးရင် ဖေဖေက စောလုံကို မီးဖိုစရိတ်အပ်ဦးမှာလား”

“ဟင် . . .အင်း . . .စဉ်းတောင် မစဉ်းစားမိသေးဘူး၊ သူပဲပေးရလိမ့်မယ်
ထင်တယ်၊ သမီးကို ဆက်ပေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကောင်းလား”

ဖေဖေက အဲလိုဖေဖေ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဇေဝေဝါ။

“ဖေဖေ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပေါ့၊ ဒါဖြင့် မုန့်ဖိုးကကျတော့
သူ့ဆီကတောင်းရမလား၊ ဖေဖေဆီက တောင်းရမှာလား”

“ဖေဖေ ပေးမှာပေါ့”

“မမပု မုန့်ဖိုးရော”

“အင်း . . .ဖေဖေပဲ ပေးပါ့မယ်”

“ဖေဖေက သူ့ကို တစ်လ ဘယ်လောက်၊ အဲလိုအပ်မှာမျိုးပေါ့”

“အင်း . . .အဲဒီ သဘောပေါ့”

“အခုကြည့်ရတာ ဖေဖေက သူ့ကိုကျွေးမှာလား၊ သူက
ဖေဖေကိုကျွေးမှာလားဟင်”

“ဟားဟားဟား . . .ငါ့သမီးရယ်။ ရယ်တောင် ရယ်ရတယ်။ ဖေဖေက
သူ့ကိုကျွေးမှာပါ သမီးရဲ့၊ အိမ်ပြောင်းပြီးတာနဲ့ ဖေဖေတို့မှာ ငွေပိုပြီးလေ

သမီးကလည်း၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပိုက်ဆံ ကုန်စရာရှိတာ ကလွဲရင်
တခြားကုန်စရာမရှိဘူး၊ ကျန်တဲ့ငွေထဲက ကားသုံးစီးလောက် ဝယ်မယ်၊
ကားငှားမယ်လေ၊ ငွေပိုသေးရင် ဘဏ်မှာထားမယ်၊ ကားငှားခက ရမှာမနည်းပါဘူး
သမီးရဲ့”

“ကားသုံးစီးငှားရင် အများကြီးပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒါ အကုန်လုံးကို လတိုင်း အန်တီချစ်ကို ပေးရမှာလား”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရဲ့၊ မီးဖိုစရိတ် စားစရိတ် အိမ်စရိတ်
လုံလုံလောက် လောက်လေး အပ်ရင် ရပြီပေါ့”

“ဒါဆိုပြီးရော”

“သမီးကို မုန့်ဖိုးတင်မကဘူး၊ တခြားသုံးစရာရှိလည်း သုံးနိုင်အောင်
တစ်လကို တစ်သိန်းတစ်သိန်းဘဏ်ထဲထည့်ပေးမယ်၊ အကောင့်ဖွင့်ပေးထားမယ်၊
သမီးဝယ်ချင်တာရှိဝယ်၊ ကြည့်သုံးပေါ့ သမီးရယ်”

“မမပုကိုရော”

“ညည်းမမပုကို အကောင့်လုပ်ပေးလည်း အလကားပဲလေ၊
သူမှမသုံးတတ်ဘဲဟာ၊ ဘဏ်သွားရမှာ ကြောက်နေမှာနဲ့ သမီးပဲ သွားပေးနေရမှာ
မထူးဘူး၊ လက်ထဲကို မုန့်ဖိုးပဲဖိုးပဲ ထည့်ပေးမယ်၊ မေမေ့တုန်းကလိုပဲ
နည်းနည်းကြာရင် တစ်ခါရွှေလေး လုပ်ပေးပေါ့၊ လုပ်သာ လုပ်ပေးရတာ ၊
ညည်းမမပုက ဝတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အဖေကလည်း ဒါတွေမဝတ်ချင်ပါဘူး၊ ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့”

“အေး . . .မဝတ်နဲ့၊ နင့်မှာ အရပ်ကလည်းပု၊ ရွှေကလည်း မပါဆိုရင်
ဘယ်ယောက်ျားမှ နင့်လိုချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ မမပုဟာ သူ့ကို အဲသလိုစ,လျှင်
စိတ်အတိုဆုံးပင်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းစူပုပ်ကာ . . .

“မယူလေ ကောင်းလေပေါ့၊ ပိုတောင်ကောင်းသေး”

ဖေဖေနှင့် ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စ ဆွေးနွေးထားပြီးပြီးမို့ စောလုံက
ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် . . .ကိုယ့်အစီအစဉ်ကိုလည်း ရေးဆွဲထားပြီ။

ဖေဖေ ဘဏ်ထဲကို လွှဲပို့မယ့်ငွေတွေဟာ သူ့ဟာနဲ့သူ နေပါစေ။
စောလုံကတော့ မုန့်ဖိုးနှင့် အသေးသုံးအတွက် အလုပ်တစ်ခု ပြန်ရှာဝင်လုပ်မည်။
ဟိုအစ်ကိုကြီးရဲ့ဆိုင်နဲ့ နီးနီးဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။

သိပ်မနီးလည်းပဲ အလုပ်တော့ ပြန်ရှာလုပ်မှ။ တစ် . . .ဝင်ငွေရှိသည်။
နှစ် . . .အပျင်းပြေမည်။ သုံး . . .အလုပ်ဆင်းချိန် ဟိုအစ်ကိုကြီးဆိုင် သွားနိုင်မည်။
လေး . . .အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်မနေရတော့ မိထွေးနှင့် တော်ရုံ ပြဿနာ ဖြစ်စရာမရှိ။

“စောလုံ . . .စောလုံ”

“ဒိုး . . .ဒိုး . . .”

“ဘာလဲ မမပု”

“ထွက်တော့”

“အင်း . . .အင်း”

ဒီလောက် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အောင်ရုံနှင့်ပဲ အန်တီချစ်
ရောက်ပြီထင်တယ်လို့ စောလုံ တွက်မိသွားပါသည်။ နို့မို့တော့ မမပု တံခါးကို
လာထုမှာကို မဟုတ်။

ထင်တဲ့အတိုင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်ခြံ၍ စောလုံထွက်လာတဲ့အခါ
မမပုက အခန်းထဲမှာ စိတ်ရှုပ်တဲ့ရုပ်နှင့် စောလုံ ထုတ်ထားတဲ့ စပန့်ဂါဝန်ရှည်ကို
ခေါင်းကစွပ်ချရုံ အသင့်ဖြန့်ကိုင်ထားကာ . . .

“ရော့ . . .ရော့ . . . မြန်မြန်ဝတ်ပြီးထွက်”

“ဆံပင်တွေ ရေသုတ်ရဦးမှာ”

“လာဟယ်၊ ငါသုတ်ပေးမယ်”

“မမပုကလည်း တစ်သက်လုံး စကားမပြောလို့ရတာ ကျနေတာပဲ၊ တစ်လနေရင် သူ ဒီအိမ်ရောက်လာတော့မယ့်ဟာ၊ ပြောစရာရှိ ပြောပေါ့”

“နင်ပဲ သွားပြောစမ်းပါ စောလုံရယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာခိုင်းခိုင်း ဆန်အိတ်ထမ်းရထမ်းရ၊ ထမ်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့သူနဲ့တော့ စကားမပြောချင်ပေါင်”

မမပုက စောလုံကို ဆံပင်လာကူသုတ်၊ ဒရိုင်ယာဆွဲမှုတ်၊ ဂါဝန်ကို ခေါင်းပေါ်ကနေ ကွင်းလုံးစွပ်ချကာ ကမန်းကတန်း လူရုပ်ဖော်ပြီး အခန်းပြင် တွန်းလွှတ်လိုက်ပါသည်။

“မမပု ကော်ဖီယူခဲ့ဦး”

“အော”

စောလုံက ခပ်ထိုင်းထိုင်း ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းတွေသွင်းဖွရင်း ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါ သည်။ ဒေါ်ခင်မေချစ်သည် သူတစ်ယောက်တည်းအားနှင့် ဆက်တီတစ်ခုကို တွန်းကာရွှေ့နေရင်း စောလုံကိုမော့ကြည့်ကာ . . .

“စောလုံရေ . . .ဒီနှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာက ဒီမှာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီး ထားရ အောင်လေ၊ ဒါမှ ကိုအောင် စာဖက်ရင် သတင်းစာဖက်ရင် နောက်ကအလင်းရောင် တိုက်ရိုက်ရပြီး စာဖက်လို့ကောင်းတာပေါ့”

မမပု အမြင်ကတ်ရင်လည်း ကတ်ချင်စရာ။ အန်တီချစ်က တစ်ခါတစ်ခါ နေရာတကာ ဝင်စွက်ကာ ပါတတ်သည်။ အရင်းအချာ တရင်းတနှီးပဲ သဘောထားသလားတော့မသိ။ သူမပါလည်း ရသားနှင့် ဝင်ပါတတ်တာ။

ဆရာလုပ်တဲ့သဘောလည်း ရှိသည်။ စောလုံကတော့ ပင်ကိုညဉ်အတိုင်း “သူလုပ်ရင် ကိုယ်သက်သာတယ်”လို့ ဒီလိုပဲ သဘောထားလိုက်တာမို့ သိပ်စိတ်ထဲမရှိ။ တစ်အိမ်လုံးကို သူ့လက်သူ့ခြေ စီမံခန့်ခွဲလာသော မမပုကတော့ အန်တီချစ် ဝင်ဩဇာပေးတယ်ရယ်လို့ မနှစ်မသက်ရှိ တော့သည်။

“ကိုအောင်တို့ ဘယ်အချိန်သွားလဲ စောလုံ”

“ငါးနာရီလေးဆယ်လောက် အန်တီချစ်”

“စောစောပြန်ဖို့တော့ အန်တီချစ် ပုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်”

“မနက်ကတည်းက လာချင်တာ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြတ်တာနဲ့”

“ပုံးတစ်ချို့ ဖောက်ဖို့နဲ့ နေရာချဖို့တွေပဲ ရှိတော့တယ် အန်တီချစ်၊ ဗီရိုထဲတော့ မနက်မှပဲ အဝတ်တွေထည့်တော့မယ်၊ စောလုံတော့ အိပ်တောင် အိပ်ချင်နေပြီ။ ရေချိုးလိုက်တော့ လူအေးသွားပြီး ပိုငိုက်လာတယ်”

“ထမင်းစားပြီးသေးလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခုခုစားပြီးမှ အိပ်လေ”

“ဟုတ်”

“ပုပုကော”

“သူလည်း နောက်ဖေးမီးဖိုထဲ တကုပ်ကုပ်နဲ့”

“ဖြည်းဖြည်းပဲ လုပ်ကြပေါ့၊ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှင်းယူပေါ့၊ အချိန်တိုထဲ ပြီးအောင် လုပ်နေရင် ပင်ပန်းလို့ သေချည်ရဲ့၊ ကြားလား ပုပုရေ၊ နားပြီးလုပ်”

ကော်ဖီဗန်းနှင့် ဝင်လာတဲ့ မမပုကို အန်တီချစ်က လှမ်းပြောလိုက်ရာ . . .

“ကျွန်မ လုပ်နေကျတွေပါ”

“တစ်သက်လုံးလုပ်ရမှာ၊ အလုအယက်လုပ်မနေနဲ့”

“အဟား . . .ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်တယ်၊ မမပုက

သူများလုပ်သွားမှာစိုးလို့ လုပ်နေသလိုမျိုး လုပ်တာ”

အောင်မာ . . . နင်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ နားခိုင်းတာလေ၊ လုလုပ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလုပ်နိုင်တာ ပဲဟာ“”

မီးဖိုထဲ လှည့်ဝင်သွားတဲ့ မမပုကို အန်တီချစ်က ပြုံးကာ
လိုက်ကြည့်နေရင်း . . .

“သူတစ်ယောက်ရှိတာ တော်တော်အားကိုးရတာ ၊
သိပ်အလုပ်လုပ်နိုင်တာပဲနော်၊ အနွံတာလည်း ခံတယ်၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့
ကောင်မလေးတော့ အန်တီ ဒီကိုပြောင်းရင် ပြန်လွှတ်လိုက်တော့မှာပေါ့၊ အချင်းချင်း
မတည့်မှာ အခန့်မသင့်မှာ စိုးရတယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ပုပုက ဘယ်မှာ အိပ်မလဲ”

“စောလုံ အခန်းမှာ အန်တီချစ်”

“ဪ . . .အေး . . .ပြီးတာပဲ၊ ပိုတဲ့အခန်းက စာဖက်ခန်းလေး ဘာလေး
လုပ်လို့ရတာ ပေါ့”

“ကွန်ပျူတာတို့ အပ်ချုပ်စက်တို့ ထားရမယ် အန်တီချစ်”

“အင်းပေါ့၊ ကဲ . . .သမီးထမင်းစားရင်စား၊ အန်တီဖေဖေလာတဲ့အထိ
စောင့်ပေးမယ်၊ စောစော တည်းက လာမလို့၊ ဆီဝင်ထည့်နေရတာ နဲ့”

ထို့နောက် အန်တီချစ်က ဧည့်ခန်းကွေ့မှ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ
နေရာချပြုပြင်နေပါသည်။

(၃)

စောလုံသည် လမ်းလျှောက်လာရင်းက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်က
ဂျုံရုပ်သည်ကိုတွေ့လျှင် မြူးထူးသွားပါသည်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေကကော
မမပုကကော စောလုံကို ပြောတာ။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် အရူးအပေါ့ ထင်ရာလုပ်
...လို့လေ။

စောလုံငယ်ငယ်ကလေး မူကြိုတက်ကတည်းက
ဒီလိုဂျုံရုပ်သည်တွေဆီက ဂျုံရုပ်တွေကို အလွန်သဘောကျကာ မေမေ
တစ်နေ့တစ်မျိုး ဝယ်ပေးခဲ့ရတာ ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဝယ်ထားတဲ့ဂျုံရုပ် တွေကို
ခုတင်ဘေးက ပြတင်းပေါက် ပေါင်တန်းပေါ်မှာ တန်းစီ၍ ထားသည်။
နှစ်ရက်သုံးရက်နေရင် ဂျုံရုပ်တွေက ခြောက်ကပ် အက်ကွဲပြီ။

မလှမပ ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့ ပုရွက်ဆိတ်က လာသေးမို့ ခုနှစ်ရုပ် ရှစ်ရုပ်
များလာရင် မမပုက ယူရှင်းပြီး အမှိုက်ပုံးထဲထည့်ပစ်ရင် စောလုံ အာခေါင်ဖြူပြီး
ငိုလေရောတဲ့။ ကျောင်းကြီးတက်တော့လည်း စောလုံတို့ကျောင်းရဲ့ မျက်စောင်းထိုး
ပလက်ဖောင်းမှာ ဒီဂျုံရုပ်သည်က ရှိခဲ့ပြန်ရော။

ရှစ်တန်းကိုးတန်းရောက်တော့ မေမေလည်းဆူ
သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဟားတဲ့အတွက် ဂျုံရုပ်ဝယ်ဖို့ ရှက်လာခဲ့တာ။
ကျောင်းရှေ့တွေမှာ မဝယ်ဖြစ်တော့ပေမယ့် တခြားနေရာတွေမှာ
ဂျုံရုပ်သည်တွေရင် ကိုယ့်ကိုလူသိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မဟုတ်ပါက
ဂျုံရုပ်ဝယ်ပစ်လိုက်တတ်ဆဲ။

ကဲ ...အခုကြည့်စမ်း။

လူလစ်တယ် . . .လူလစ်တယ်။ စောလုံက စလယ်သိုင်းထားတဲ့ အိတ်ပြားလေးကို ကျောဘက်ပိုးရင်း ဘေးဘီအကဲခတ်သည်။ စောလုံက အရင်က အလုပ်လုပ်ခဲ့သော ဆိုင်ခန်းစုဆီလာတာ။ အထည်ဆိုင်မှာ လုပ်ဆဲ သူငယ်ချင်း သန္တာက ဒီနားက Snack ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ခေါ်တယ်ဆိုလို့ လျှောက်ရင် ကောင်းမလား လာကြည့်တာပင်။

ဆိုင်ဆီတော့ မရောက်ရသေး။ ဘတ်စ်စီးလာပြီး ဒီနားနဲ့ အနီးဆုံးဂိတ်မှာဆင်းကာ အဝေးကြီး လျှောက်လာရတာ ။ ပြီးရင် ဟိုအစ်ကိုကြီးဆိုင်လည်း ဝင်ပတ်ဦးမလို့ပေါ့လေ။ ပိုက်ဆံပါတဲ့အတွက် ဘာမဆိုဝယ်လို့ရသည်။

ဖေဖေနဲ့ အန်တီချစ်က ဒီနေ့ ကားဝယ်ဖို့ ငွေချေဖို့ အတူချိန်းထားကြတော့ မနက်က အန်တီချစ် ရောက်လာသည်။ ဖေဖေကိုတော့ ဒီနေ့အရင်ဆိုင်က သူငယ်ချင်းဆီ သွားလည်မည်လို့ ပြောပြီးသား။ စောလုံရေချိုး အဝတ်လဲ ထွက်လာတာမြင်တော့ . . .

“စောလုံ . . .ဘယ်လဲ”

အန်တီချစ်က လှမ်းမေးသည်။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ”

“ဘယ်ကလဲ”

ဟင် . . .။ ဘယ်က့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူ့အပူလား။ သို့သော် ဖေဖေမျက်နှာအလို့ငှာ မိထွေးနှင့် ရန်မဖြစ်ဘူးလို့ ကြိုတွေးပြီးသား စောလုံက မိခင်နေရာက မေးတာပဲလေလို့ ခပ်အေးအေးတွေးရင်း . . .

“အရင် စောလုံ လုပ်တဲ့ဆိုင်က”

“ဪ . . .အန်တီတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ဝင်ချပေးသွားမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း၊ စောလုံ မစောင့်တော့ဘူး၊ ဘက်စ်နဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ကားတွေက ကျပ်တဲ့ဟာ၊ အပြန်လည်း အန်တီတို့ ကိစ္စပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ကြိုလို့ ရတယ်လေ”

“မကြိုနဲ့ အန်တီချစ်၊ စောလုံသွားနေလာနေကျပါ”

အန်တီချစ်က ဖေဖေကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း . . .

“သမီးသွားတာလာတာတွေ ကိုအောင်က မကြိုမပို့ဘူးလား”

“အမလေး . . . ဒီသမီးကို ကြိုပို့ရရင် ကိုယ့်ကိစ္စကို လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကဟို . . .ဟိုကဒီ၊ သူသွားနေကျပဲ ချစ်ချစ်ရဲ့၊ လွှတ်လိုက်၊ သူက ဘက်စ်ကားလိုင်းတွေလည်း ကျွမ်းသလား မမေးနဲ့”

ဖေဖေက အန်တီချစ်ကို “ချစ်ချစ်” လို့ တစ်ခွန်းခေါ်ရင် နာမည်ကိုခေါ်တာ ဖြစ်လင့်ကစား စောလုံက ခွဲခန့်တစ်ချက်ရယ်ချင်၍ မမပုက ဟွန့်ခန့် နှုတ်ခမ်းတစ်ခက် ရွဲ့သည်။

“အခုသွားပြီး ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မလဲ စောလုံ”

အင်း . . .။

ဒါမျိုးတွေ ရှေ့လျှောက်လာတော့မည်။ မေမေက စောလုံ ခုလို တစ်ယောက်တည်း မသွားမလာတတ်တဲ့အချိန်အရွယ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာမို့ မေမေထံက ဒီအသံတွေ မကြားခဲ့ရ။ အပြင်ကို ဖေဖေ မေမေ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဈေးကို မမပုနဲ့ စသဖြင့် အနည်းဆုံး မမပုပါမှ လမ်းထွက်ရတာ ပဲ။

အခုက ဆယ့်ကိုးနှစ်လေ အန်တီချစ်ရဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှမသွားမလာရင် ဘယ်သူက ကိုယ်သွားချင်လေရာ တကောက်ကောက် တတန်းတန်း အဖော်လိုက်နိုင်မှာလဲ။

“သိသေးဘူး အန်တီချစ်”

“ဟင် . . .မသိသေးဘူးလို့ပဲ သမီးရယ်။ အခု ကိုးနာရီမို့လား၊ ဟိုရောက် . . .ကိုနာရီခွဲထား”

အန်တီချစ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်နေသည်။ စောလုံက မျက်ဆန်ကို ထောင့်ကပ် မိုးပေါ်စိုက်ကြည့်တဲ့ပုံလုပ်တော့ ဖေဖေက လှမ်းကြည့်ကာ တဟားဟားရယ်ရင်း . . .

“ကဲ . . .ကဲ . . .ညနေမစောင်းနဲ့၊ အိမ်မှာ မမပုတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လား သမီး၊ အရင်လည်း နေနေကျလို့မပြောနဲ့၊ အခုက ပတ်ဝန်းကျင်သစ် မွန်းလွဲပိုင်းပြန်ခဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ယက်ပ်”

“သူ့ကို ကိုယ်က ယောက်ျားလေးလိုပဲ မွေးမြူခဲ့တာ ချစ်ချစ်ရဲ့။ သူ့အမေက မရှိတော့ ကိုယ်လည်း တစ်သက်လုံး တကောက်ကောက်လိုက် ဂရုမစိုက်နိုင်တဲ့တူတူ ပိုးမွေးသလို မမွေးတော့ဘူး၊ သံကွန်ခြာလည်း မအုပ်တော့ဘူး ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ သင်ထားတော့ တယ်၊ စောလုံက ဒင်ဒီမဲန်းဒဲန့်ထံဖြစ်တယ်။ သူ့အတွက် ချစ်ချစ် သိပ်မပူနဲ့”

“အင်းလေ . . .စိတ်မချတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်မို့လား၊ သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်တော့ အရိပ်အကဲ ကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား၊ နော် သမီး . . .မွန်းလွဲပြန်၊ အန်တီတို့လည်း နေ့လည်နှစ်နာရီ လောက်ဆို ရောက်ပြီထင်တယ်၊ ညနေကျ အန်တီတို့ အားလုံး အပြင်ထွက် ညစာစားရအောင်”

“ဟုတ်”

“ရော့ . . .သမီး၊ အန်တီဆီက မုန့်ဖိုးယူသွား”

စောလုံက အံ့သြသွားပြီမှ ယူချင်လှလို့ မဟုတ်သော်လည်း ပေးရတဲ့လူ လက်ရှက်မသွားအောင် ကသိကအောက်မဖြစ်ရအောင် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

အန်တီချစ်ပေးလိုက်တာ မုန့်ဖိုးက နှစ်သောင်း တောင်။ ဝယ်ချင်တာဝယ်ဖို့ လုံလောက်သည်။

တကယ်တော့ သန္တာလည်း ဆိုင်ကထွက်လို့ရတာ မဟုတ်၍ ဘာမှသိပ်မပြောချိန်ကြာဖို့ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုနားလေး သွားလိုက် ဟိုဆိုင်လေး ဝင်ကြည့်လိုက်၊ ဒီဆိုင်လေး စပ်စုလိုက်နှင့် အရည်မရ အဖတ်မရ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားရတာ ကို စောလုံက နှစ်သက်သည်။ စိတ်အေး လက်အေး Leisurely ပေါ့။

အထည်ဆိုင်ဆီ လျှောက်လာတဲ့ လမ်းခုလပ်မှာ ခုတော့ ဂျုံရုပ်သည် တွေ့နေပြီ။ သားအမိဖြစ်မည့် အမေနှင့် ကလေးရပ်ကာ အရပ်သည်က စပိုင်ဒါမင်း လုပ်ပေးနေသည်။ ဒီလူကြီးလက်ရာ သိပ်မဆိုးဘူး။

စောလုံတို့ ငယ်ငယ်က ဂျုံရုပ်သည်တွေဟာ လက်ရာပိုကောင်းကြသည်။ ခုနောက်ပိုင်းလူတွေ လုပ်တဲ့ ဂျုံရုပ်တွေဟာ ဟိုးအရင်က အသည်တွေလို မကြော့ရှင်းတော့။ ပုတိုကြီးတွေများသည်။ တကယ်လက်ရာကောင်းရင် အရပ်ဟာ ခုပဲ ထပျံတော့မယ့် ငှက်လို ကြွရွအသက်ဝင်ပြီး ခုန်ထ၊ တော့မလား ထင်ရတတ်သည်။

“ဦးလေးကြီး”

“ဗျာ”

အရပ်သည်က မော့ကြည့်ပြီးမှ စောလုံ အရွယ်ကြီးကိုမြင်တော့ နည်းနည်းရှုံ့သွားသည်။ ဘေးမှာ ကလေးလည်းမပါ။

“တစ်ရပ်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ရာ . . .သုံးရာ . . .လေးရာ . . .ငါးရာ အမျိုးမျိုးပေါ့ သမီးရယ်။ လုပ်တဲ့ အရပ်ပေါ် မူတည်တာပေါ့”

“ခုလုပ်နေတဲ့ စပိုင်ဒါမင်းက ဘယ်လောက်လဲ”

“သူက လက်ဝင်တယ်၊ ငါးရာတန်”

“ပြီးရင် သမီးကို တစ်ရုပ်ပေးနော်”

“အင်း . . .ဒါပြီးရင် ဦးလေးက ဟိုဘက်

ကျောင်းဆင်းအမီပြေးရတော့မယ် သမီးရဲ့”

“ဟာ . . .ဦးလေးကလည်း ကျောင်းဆင်းဖို့က အဝေးကြီးလိုသေးတာ၊
ခုမှ ကိုးနာရီခွဲ၊ အဲဒီ ကျောင်းက ဆယ့်တစ်ခွဲမှ စင်းမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ထမင်းစားရဦးမယ်”

“အာ . . .တစ်ရုပ်တည်းလုပ်ဖို့က ဦးလေးကလည်း”

“ကဲ . . .ကဲ . . .ဘာရုပ်လဲ”

“ဘာဘီရုပ်”

“ရတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါ . . .အေးပါ”

စောလုံက ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ငါးရာတန်”

ဘေးက သားအမိကို ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။ ကလေးလေးက သူရမယ့်
စပိုင်ဒါမင်းရုပ်ကို ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနဲ့ တမက်တမော ငေးနေသည်။

“ရော့ . . .သားလေး၊ သားလေးဟာ ပြီးပြီ”

ကလေးငယ်က အရုပ်ကို ဂရုတစိုက် တယူတယလှမ်းယူသည်။ အမေက
ငါးရာတန်လှမ်း ပေးရင်း . . .

“ခိုင်ပါတယ်နော် ဦးလေး၊ တုတ်ကနေ ကျွတ်ကျမှာစိုးလို့”

“အိုး . . . ခိုင်လိုက်တာမှ”

သားအမိ ထွက်သွားတော့မှ စောလုံက . . .

“ဦးလေး . . . ဆံပင်က ရွှေရောင် အရှည်ဖားလျား၊ ဂါဝန်ကို ခရမ်းရောင် လုပ်ပေးနော်”

“အာ . . . ခရမ်းရောင် ဂါဝန်လုပ်ရင်လောက်အောင် ခရမ်းရောင်က သိပ်မများဘူး ကလေးမရဲ့”

“ဒီမှာလေး လောက်ပါတယ်”

“လောက်ပေမယ့် ချန်ရဦးမှာ၊ ခရမ်းရောင်က နည်းတော့ နောက်သုံးဖို့ ရှိလာရင် သုံးစရာကျန် အောင် နည်းနည်းပဲ သုံးပေးလို့ရမယ်”

“ဦးလေးကလည်း ငါးရာတန်ဝယ်ရဲ့သားနဲ့ သိပ်ကပ်စေနည်းတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အနီ အဝါ အပြာ အစိမ်းတွေဆိုရင် ကြိုက်သလောက် သုံးလို့ရတယ်၊ အများကြီးပါတယ်”

“ဦးလေးကလည်း ဂါဝန်ကို ခရမ်းရောင်ပဲ လိုချင်တာကို”

ခပ်နီးနီး ပလက်ဖောင်းစပ်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားက တံခါးဖွင့်သံ ချပ်ခနဲကြား၍ စောလုံက ဦးလေးကြီးကို ငြင်းနေတဲ့ စူပုပုပ် မျက်နှာနှင့်ပဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခုနကတည်းက ကားကို မြင်ပေမယ့် ဂရုကိုမစိုက်မိတာ။

ဟောတော် . . . သေပါပြီ။

ကားထဲက ဆင်းလာတာ ဟိုအစ်ကိုကြီး။ အား . . . သေပြီ . . . သေပြီ . . . သေပြီ။ စောလုံက အသံပြဲကြီးနှင့် ပြောနေတာ။ ကားကလည်း မှန်တွေဖွင့်ထားတာ။ ဟိုအစ်ကိုကြီးက စတီယာင်နောက်ပဲ ထိုင်နေတာ။ သေချာကြည့်ရင် မြင်မိမှာ။ ခုန်ကိုထိုးနေတဲ့ အလင်းရောင်ကွက်တွေ သစ်ရွက်ရိပ်တွေကြောင့် မသဲကွဲတော့ သေချာကြည့်မနေမိတော့ဘူးပေါ့။

ဟိုအစ်ကိုကြီးက ဒီနား ဘာလို့ကားရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။

မင်းဝင့်ထည်သည် ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းကဖေးဆိုင်ရှေ့မှာ သူငယ်ချင်း မိုးလွင်ရဲ့ ကားရပ်လိုက်ပြီမို့ ဆင်းရဲတော့မှာမို့သာ ဆင်းလိုက်ရတာ ။ ကောင်မလေး ရှက်သွားတော့မှာပဲဆိုတာ အတပ်သိပါသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူကလည်း အလွန်ရယ်ချင်နေကာ နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဆွဲစေ့ပြီး တည်ထားရသည်။

ကော်ဖီဆိုင်မှာ မိုးလွင်နဲ့ချိန်းလိုက်ပြီး ကိုယ်က စောရောက်နေလို့ ဆိုင်ထဲမဝင်နှင့်ဘဲ ပလက်ဖောင်းမှာ ကားရပ်စောင့်နေတာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စောလုံတစ်ယောက်က ဒီနားက အရပ်သည်ဆီ ရောက်လာသည်။ ဟိုးရှေ့က စောလုံလျှောက်လာနေကတည်းက လှမ်းမြင်တာ။ အပေါ်က ထပ်စွပ်တဲ့ အနက်လက်ရှည်အကျ...ကို ခေါင်းဆောင်းနောက်လှန်ချပြီး ဘေးထိုးအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်လို့။ တီရှပ်ဖြူကျပ်၊ ခြေသလုံးလောက် ဘောင်းဘီဖြူပွန့်။

လိမ္မော်ရောင် ကွင်းထိုးထိပ်ပိတ်ဖိနပ် ဆန်းဆန်းလေးနှင့် စလွယ်သိုင်းကြိုးရှည်အိတ်ကလည်း လိမ္မော်ရောင်လေးနှင့်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံလေးတွေဟာ ဆယ်ကျော်သက် ဟန်ပန်လေးအပြည့်နှင့် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေမြဲ။ သူ့ဆံပင်မထူမပါးလေးဟာ ပခုံးထောက်ရုံ စတက်ပ်လေးမို့ လမ်းလျှောက်ရင် အမျှင်လေးတွေ လွင့်ပဲခွန်ပေါက်နေသည်။

လမ်းလျှောက်လာပုံလေးကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကားထဲက လှမ်းကြည့်နေတာ။ မထင်မှတ်ဘဲ သူကလေးက အရပ်သည်ရှေ့ ထိုင်ချလိုက်ရာ။ မေးနေပြောနေတဲ့ စကားသံတွေ အတိုင်းသား ကြားနေရတာ မို့ ကားထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အရူးလို ပြုံးနေမိလေသည်။

“ကဲ . . .ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ ဂါဝန်ဘာရောင်ပြောင်းမလဲ”

“ဟို . . .ဟို . . .ဟိုဒင်း . . .”

စောလုံက ထစ်အအနှင့် ဟိုအစ်ကိုကြီးဘက် ငဲ့ကြည့်ခိုးကြည့်သည်။

ဟိုအစ်ကိုကြီးမျက်နှာက အရမ်းကိုရယ်ချင်နေတာကို အောင့်ထားရတဲ့ ရုပ်နဲ့။
ဟိုဘက် ပလက်ဖောင်းဆီ ကားလမ်းကူးသွားပြီး။

“ခရမ်းရယ် ပန်းရောင်ရယ် စပ်လုပ်ပေါ့ သမီးရယ်”

“လုပ်ဗျာ . . .လုပ် . . .လုပ်၊ ဦးလေးကြီးက တကယ်ပဲ”

ဦးလေးကြီးကို ငြင်းနေရတာ နဲ့ ဟိုကကြားသွားပြီလို့ စိတ်ထဲကပဲ
နောက်ဆက်တွဲ ဆက်ပြော နေမိပါသည်။ ဪ . . .ဟိုအစ်ကိုကြီးက ကော်ဖီဆိုင်ကို
လာတာ။ ဟိုဘက်ကမ်းက နောက် တစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်ထဲအတူဝင်ပြီ။
ဆိုင်လေးကလည်း ကုန်းလေးပေါ်မှန်ခန်းနဲ့မို့ ဟိုအစ်ကိုကြီးက
စောလုံကိုလှမ်းမြင်ရနေနိုင်သေးသည်။ လှမ်းကြည့်နေမှာပဲ။

လူကို ရယ်သွားသေးတယ်။ ဟွန်း . . .။ စောလုံသည်ရှက်ပြီးလေးနှင့်
ရှက်လည်းရှက် ကြည်လည်းကြည်နူး ဖြစ်နေကာ ဂျုံရုပ်ကိုတောင်
သိပ်စိတ်မဝင်းစားလှတော့။

“ရော့ . . .ဘာဘီ”

“ဟွန်း . . .ဦးလေး ဘာဘီကလည်း ကုပ်တိုကြီး”

“လည်ပင်းက သိပ်ရှည်လို့ မရဘူး။ သမီးရဲ့ ညွတ်သွားမယ်”

“ဝကလည်း ဝသေးတယ်၊ ဂါဝန်ကလည်း ဆိုင်က ပိတ်စအကျန်တွေ
စပ်ချုပ်ထားသလိုပဲ၊ အရောင်ကိုစုံလို့၊ ဘာဘီဆိုတာ သွယ်သွယ်လေး၊ သူ့ကျမှ
တင်ပါးကြီးကားလို့”

အရပ်သည်ကြီးမှာ ခေါင်းတကုပ်ကုပ်နှင့် စိတ်ညစ်နေပုံရသည်။
တကယ်လည်း ဘာဘီဆိုတာ သေချာမသိ။ ဘိုမရပ်မပဲပေါ့။ စောလုံက
ဦးလေးကြီးကို ငါးရာတန်လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ထ,ရပ်ကာ ကော်ဖီဆိုင်ဘက် တစ်ချက်
ပဲခန့် ခိုးကြည့်ပါသည်။ လမ်းမဘက်ကို လှည့်ထိုင်နေကြတဲ့ ဟိုအစ်ကိုကြီး

တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ စောလုံစိတ်ထဲ သူ့အကြောင်းပြောပြီး သူ့ကို ကြည့်နေကြသလား။ ပင် ထင်မိပါသည်။

လက်မှာ ဘာဘီရုပ် ဂျုံရုပ်ကိုကိုင်ပြီး

ဆိုင်တန်းဘက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခဏနေရင် ဟိုအစ်ကိုကြီးလည်း သူ့ဆိုင်သူပြန်လာမှာပဲ။ တစ်ခုခုဝင်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ ဟိုကောင်မလေး မရိုးမရွှေဖြစ်အောင် နာရီဝက်လောက်လည်း ပတ်နေလိုက်ဦးမည်။ စောလုံက အရင် သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ “ကန္တာရပတီအထည်ဆိုင်” ကို ရောက်လာပါသည်။

နာမည်ကိုက ကန္တာရပတီ ဆိုတော့ ကန္တာရထဲ ရောက်ရသလိုပဲ ထိုဆိုင်မှာ လုပ်ရတာ ပူပြင်းခြောက်သရောင်းသည်။ ဖောက်သည်များသော်လည်း ဆိုင်ရှင်က သဘောမှမကောင်းတဲ့ဟာ။ ဆိုင်ရှင် အစ်မက လူရှေ့ကျရင် နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ မျက်လုံးလေးမှေးအောင်ပြီးနေပြီး လူရှင်းရင်တော့ ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ကြိမ်းမောင်းအော်ဟစ်တတ်သည်။

အရမ်းကြောက်တတ်ပြီး အော်လိုက်ရင် ပျာသွားတတ်တဲ့ ဝင်းဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုဆိုရင် ခေါင်းတောင်ခေါက်ဖူးသည်။

ဘာမှပြန်မပြောရဲမှန်းသိလို့လေ။ စောလုံလို အိမ်ရှေ့စလောင်းရွဲ့ကိုကျတော့ ဘယ်လုပ်ရဲပါ့မလဲ။ ဝင်းဝင်းကျိတ်မျက်ရည်ကျနေကတည်းက ထိုဆိုင်ကို ဖိလင်မလာတော့တာ။ လက်ဆစ်ကြီးနှင့် ခေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ချတာ မနာဘဲ နေမလား။ ပူထူသွားမှာ။

သိပ်ဖိလင်မလာတော့သော်လည်း ငါ့ကိုလုပ်တာမှ မဟုတ်ပဲလေလို့ ဖြေတွေးနေလိုက်ရပါသည်။ လစာနှစ်သောင်းလည်း နည်းလား။ စောလုံ မုန့်ဖိုးသုံးတာထက် ပိုသေးသည်။ နောက်တော့မှ ဆိုင်ရှင်ရဲ့မောင်က စောလုံကိုလိုက်မှ။ သူ့မောင်ဆိုင်ကို ရောက်လာတတ်တာ စိပ်လာလျှင် ဆိုင်ရှင်အစ်မက ရိပ်မိကာ သိပ်မကြည်။ စူပုပ်နေသည်။ သူ့မောင်ကို သူမဟောက်ရဲတိုင်း ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကို ဖိအော်သည်။

သူ့မောင်က ဆိုင်ကိုလာရာက အပြန်လိုက်လာ စကားလိုက်ပြော။

အားလုံးသိကြ။ ဆိုင်ရှင် အစ်မက သဘောမတူပေမယ့် သဘောမတူဘူး ပြောရမှာကို သဘောထားမကြီးသလို အဆင့်အတန်း ခွဲရာ ကျမှာစိုးသလို ပြောမထွက်ဘဲ ရှိဆဲ စောလုံက သူ့မောင်ကိုမချစ်နိုင်ဘူး ငြင်းလိုက်တော့ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။

“ကိုရဲ့ကို စောလုံနောက်က မလိုက်ဖို့ပြောပေးပါ မသူဇာ။ ကိုရဲ့ကို စောလုံကို မကြိုက်ဘူး”

စောလုံကလည်း အဲလို။ မသူဇာမှာ စောလုံပြောပုံကို ဒေါသတွေထွက် အခံရတွေခက်။ သူကများ ငါ့မောင်ကိုငြင်းစရာလားဖြစ်ကာ စောလုံ စကားကို “အေး . . .အေး” လို့ လက်ခံလိုက်နာရမှာလည်းအောက်၊ “ကြိုက်ရမယ်”ပြောဖို့လည်းမဖြစ်။ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်နှင့် စောလုံကို အပြစ်တွေရှာလွန်းလာတာမို့ စောလုံးစိတ်ရှုပ်ပြီး အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်တာ။

ထိုဆိုင်ထဲ စောလုံက မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“မသူဇာ”

ဆိုင်ရှင်အစ်မက လှည့်ကြည့်သည်။ စောလုံကိုမြင်တော့ နှုတ်မဆက်လို့လည်း မဖြစ်၍ မချိုမချင် ပြုံးနှင့်။ စောလုံကတော့ ကလေးလိုပြုံးကာ . . .

“နေကောင်းလား မသူဇာ”

“အင်း . . .ကောင်းပါတယ်၊ နင်ရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ခုထိတော့ ဘာမှမလုပ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ပြန်လျှောက်ဦးမယ်၊ မသူဇာ ဝလာတယ်နော်။ စောလုံနဲ့ မတွေ့တဲ့ကြားမှာ လက်မောင်းကြီးတွေ ကြီးလာတယ်”

မသူဇာ မျက်နှာမဲ့ရှုံ့သွားကာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းတို့က

ကပ္ပာကယာမျက်နှာဖွတ်၍ ကျိတ်ရယ်ကြပါသည်။ တစ်ပေါင်တက်ရင်
တစ်ပတ်လောက် အစာဖြတ်တတ်တဲ့ မသူဇာဟာ နဂိုဗီဇက ဝကိုဝမယ့်
အဆီအောင်းတဲ့ ကိုယ်လုံးမျိုးဖြစ်ရာ တကယ်ပဲ ဝနေလို့ဝတယ်ပြောတာပါ။

တမင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြောတာမဟုတ်ပါ။

“နေပစေ၊ ဝမှလှတာ၊ လှလို့ဝလို့ဆိုတဲ့ စကားပဲရှိတယ်လေ၊ လှလို့ပိန်လို့
ဆိုတဲ့စကားမရှိဘူး”

ရိုးနေပြီ။

အဲဒါမျိုးက ဝရတာ ကိုလည်း သေလုအောင် စိတ်ညစ်၊
သူများပိန်တာကိုလည်း မနာလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မရှင်းတဲ့လူတွေရဲ့ လက်သုံးစကား။
ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။ အောင့်သက်သက် မခံချိန်မခံ သာကလေး
ဘက်ကန်ပြောရတာ ။ စောလုံက ကျိတ်ပြီးနေလိုက်ပါသည်။

“နင်ရော . . .နင့်ကျ ပိန်သွားသလိုပါလား၊ မိထွေးက
နှိပ်စက်နေပြီထင်တယ်”

“မိထွေးက နှိပ်စက်နေတာလေ၊ ညနေကျရင်လည်း
ဒင်နာလိုက်စားရမယ်တဲ့၊ မစားချင် ပါဘူးဆိုတာ၊ ခုလည်း အပြင်သွားမယ်ဆိုရင်
သူကားနဲ့ လိုက်ပို့မယ်ဆိုလို့ စောလုံးမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သွားပါရစေဆိုပြီး မနည်းပြောခဲ့ရတယ်၊ ဒါတောင် မုန့်ဖိုးနှစ်သောင်း
အတင်းပေးလိုက်တာကျတော့ ငြင်းမရတော့ဘူး၊ ယူလိုက်ရရော . . .”

ကဲ . . .ဘာဝယ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘာအသစ်ရောက်လဲ မသူဇာ

ဟဲ . . .ဟဲ . . .ဟဲ . . .။ ကိုယ်က ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်တော့တာ။ သူက
အထည်ရောင်းပြီး ကိုယ်ဝယ်မဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ်က အပေါ်က။

မသူဇာက နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း . . .

“ဟွန်း . . .လေကတော့ မိုပေါ်ကပဲ၊ သူကြည့်ချင်တာ ပြလိုက်ကြဟေ့၊ သူနဲ့ပြိုင်စကားပြောရင် မိုးသာချုပ်သွားမယ်။ ကိစ္စပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မမစောလုံရေ . . .နင့်ဘော်ဒါတွေနဲ့ပြောချည်ပါ။ ငါ ဒီမှာ စာရင်းနှိပ်နေတာတွေလည်း မှားကုန်ပါပြီ”

စောလုံက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အခန်းထောင့်က အထည့်ပုံဆီ ဒိုင်ဗင်ပစ်သလို ခုန်ဝင်မှီလှဲ လိုက်ပါသည်။ သန္တာက အနားကိုရောက်လာကာ . . .

“ဟဲ့ . . .စောလုံ၊ အဲဒီ Snack ဆိုင်က ဒီနေ့တောင် လူတွေတွေ့နေပြီ။ လူကိုယ်တိုင် လာလျှောက်ရတာ ဟဲ့၊ ငါတောင် ခုလေးတင်ပဲ နင့်ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ မသူဇာကို ခွင့်တောင်းတော့မလို့”

“ဟယ် . . .တော်သေးတာပေါ့၊ ငါလာလိုက်မိလို့၊ နင်ဖုန်းဆက်နေလည်း မလကားပဲ၊ ငါတို့အိမ်ပြောင်းလိုက်တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ၊ ဖုန်းနံပါတ်ပြောင်းပြီ၊ ရော့ . . .အိမ်ဖုန်းအသစ် မှတ်ထားဦး၊ နင်ပြောတော့ ဆိုင်ကဖွင့်ဖို့လိုသေးတယ်ဆို”

“အေးလေ . . .ဒါကြောင့် ငါက လျှောက်ဖို့ရက်တောင် သွားမစုံစမ်းမိသေးတာ၊ ဒီမနက်မှာ အဲဒီ အရှေ့ ဖြတ်လာရင်း လူတွေတွေ့လို့ အာချောင်ပြီး မေးလိုက်မိတာ၊ အဲဒါကြောင့် သိရတာ ၊ ငါက ဖုန်းဆက်ခေါ်မယ် ကြံနေတာ၊ ဆက်လည်း လူသစ်နဲ့တိုးနေမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ တော်သေးတာပေါ့၊ နင်ရောက်လာတာ”

စောလုံက မျက်ခုံးလေးတစ်ဖက် မြင့်တင်ကာ နှုတ်ခမ်းကို ရွဲ့ရင်း . . .

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဆက်သွယ်ရေးလေး လွယ်ကူအောင် ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံးတော့ ဝယ်ကိုင်ဦးမှ ပါပဲ . . .ဟင်း . . .”

စောလုံရဲ့ ဟန်ပိုပိုကို သန္တာတို့လူစုက မျက်စောင်းဝိုင်းထိုးကြရင်း . . .

“နင်ကတော့ အမြဲပေါ့ပါး စိတ်ချမ်းသာနေတာပဲ”

“ငါက နေတတ်တာကိုးဟဲ့”

“အဖေ မိန်းမယူမှာလည်း ပျော်နေတာပဲ”

“အဖေ မိန်းမယူတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲ”

“မိထွေးနဲ့ နေရတော့မှာလေ”

“လူတွေဟာ အဲဒါခက်တာပေါ့၊ မိထွေးနဲ့ နေရတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊

မိထွေးလည်းလူပဲ၊ ဘီလူးသရဲမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူတွေက တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေအမှန်တရားထက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှတ်ချက်တို့ နိမိတ်ပုံတို့ ရှေးရိုးစွဲအယူအဆ အစဉ်အလာတို့ကို ပိုပြီးဂရုစိုက်နေတာ”

“အောင်မယ် . . .နင်ပဲ ဟိုးတလောကပြောတော့ နင့်အဖေကယူမယ့်

မိထွေးလောင်းက သိပ်ဆရာမကြီး လုပ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်တယ်၊ အဲဒါမိထွေးမို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊

သူ့အကျင့်စရိုက် သူ့ဗီဇပဲ၊ငါ့ကိုမှရွေးလုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဒီလိုပဲ အဲလိုသဘောပေါက်ရမှာပေါ့၊ တမင်တကာ ဆိုးသွမ်းသဘောပုပ်တဲ့ မိထွေးတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့တွေဟာ အခြေခံကိုက သဘောပုပ်လို့ နိမ့်ကျလို့ပေါ့ဟ . . .

နင်သိထားဖို့က မိထွေးဆိုတာ ကောင်းကင်က

သူတော်စင်နတ်သမီးလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ တခြားလူတွေအားလုံးလိုပဲ သူ့ဆိုးကွက် သူ့ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကောင်းကွက်လည်း ရှိလိမ့်မယ်လေ၊ အခြေခံ ပုပ်စင်နိမ့်ကျမနေရင် ပြီးတာပါပဲ”

နွယ်နီက နှုတ်ခမ်းလေးရွဲ့ မေးငေါ့ကာ . . .

“သူ့မိထွေးက သူ့ကိုမုန့်ဖိုးနှစ်သောင်း ပေးလိုက်တော့ လေသံက ဒီလိုပဲ

ဖြစ်ရမှာပေါ့ဟယ်၊ ခုနပြောတာ နင်တို့ မကြားဘူးလား”

စောလုံက သဘောတကျရယ်ရင်း . . .

“ပေးလို့အကောင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေးတော့လည်း မပေးတာနဲ့စာရင် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ အသိအမှတ်တော့ ပြုရမှာပေါ့”

“နင် တကယ်ပိတ်စတွေ ဝယ်မလို့လား”

“မဝယ်ပါဘူး၊ မသူဇာကို တမင်ပြောတာ၊ ငါနင်တို့နဲ့ စကားတော့ ပြောချင်သေးတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် သန္တာပြောတော့ ဒီနေ့ပဲ လူတွေစစ်ဆေးခံရမယ်ဆိုတော့ သွားရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ရော ပါရဲ့လား”

“ပါတယ်၊ ငါ့စီမီကတော့ ရိုက်ပြီးသားရှိတာ အမြဲပါတယ်”

“အင်တာဗျူးသွားမယ့် လူကလည်း လက်ထဲမှာ ဂျုံရုပ်နဲ့”

“အေး . . . ဒုက္ခပဲ၊ ဪ . . . အိတ်ထဲ ခဏလေးထည့်ထားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားလေ၊ နင်အဲဒီ ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မှ ငါတို့ အဲဒီ မှာ အလကား လာစားဦး မယ်”

“ဘယ်လို၊ ပြန်ပြောလိုက်ပါဦး ဝင်းဝင်းရေ၊ သိပ်မနားမရှင်းလို့”

စောလုံက ပြောင်ချော်ချော်လေး ပြန်ပြောရင်း ထိုင်ရာက ထလိုက်ပါသည်။ အဲဒီ စနက်ခံဆိုင် လေးဟာ ဟိုးတုန်းကတည်းက စောလုံတို့တစ်တွေ တစ်လတစ်ကြိမ်လောက်တော့ သွားစားဖြစ်တဲ့ ဆိုင်ပါ။ ဘာဂါ၊ ဟော့ဒေါ့၊ ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေ အရသာကောင်းပါသည်။ ကော်ဖီနဲ့ အအေးရော၊ ကြက်ကြော်၊ ဖစ်ရှ်အင်ချစ်ပ်စ် အသီးအရွက်ဆဲလဒ် စသဖြင့်ရော စုံစုံလေးရကာ စားလို့ကောင်းတဲ့အပြင် ဈေးနှုန်းလည်း သိပ်မကြီးမြင့်လှတာမို့ လူစည်ကားတဲ့ ဆိုင်လေးပင်။

ခုအလုပ်ခေါ်တာ ဘာပါလိမ့်။ ကက်ရှာလား၊ ဘာလဲပင် စောလုံ

သေချာမသိ။ သန္တာလှမ်း ပြောတော့ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ဆိုင်လေးမို့ စောလုံက
အလုပ်ဝင်ချင်စိတ်ပေါက်တာ။

“မမသူဇာ . . .စောလုံ ပြန်ပြီ”

“ပြန် . . .ပြန်၊ ဘယ်ဝင်ဦးမလို့လဲ”

“Snack ဆိုင်လေးမှာ အလုပ်သွားလျှောက်မလို့”

“ဘာလို့ လျှောက်မှာလဲ၊ နင်ကလည်း ကောင်းကောင်းကန်းကန်း၊
ကုမ္ပဏီလေး ရုံးလေးတော့ မစဉ်းစားဘူး”

မသူဇာကတော့ အချိန်မရွေး သူမောင်
ဝင်ထွက်ဖြတ်သန်းသွားလာနေတဲ့ ဒီနားတစ်ဝိုက် စောလုံ အလုပ်ဝင်နေမှာကို
ကြောက်နေပုံပင်။

“နင်တို့တွေဟာ ရည်မှန်းချက်ကို မရှိဘူး”

“ရှိပါတယ် မသူဇာရဲ့”

“ဘာလဲ . . .ယောက်ျားကောင်းကောင်း ရှာယူဖို့လား”

“ဟား . . .ဟား”

စောလုံက ခေါင်းမောရယ်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါပေါ့၊ ဆိုင်ရှင်သားတို့ ဘာတို့ရရင် တစ်နေ့ ဒီဆိုင်ကိုယ့်အပိုင်ပေါ့
မသူဇာရဲ့ . . .အဟား”

မသူဇာ မျက်နှာကြီး မည်းပုပ်ညစ်ထေးသွားဆဲ စောလုံက
တစ်ဆိုင်လုံးကို လက်ပြရင်း ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဟုတ်တယ်။သူ ဘာလို့
အရင်ရန်စသေးလဲ။ သူသာယောက်ျား ကောင်းကောင်း ရှာယူဖို့ အမြဲကြံနေတာ။
ကိုယ်ဟာ ကိုယ်လည်း ရှာနိုင်ဖွေနိုင် ကြွယ်ဝပြည့်စုံသားနဲ့ ဒီထက်ကို အများကြီး

ထပ်ပွားချင်သေးကာ သူဌေးယောက်ျားမျိုးရဖို့ အမြဲလေ့လာ တွက်ချက်နေရတာ ။

Snack ဆိုင်သို့ စောလုံ ရောက်လျှင် လူအတော်များများ
တွေ့ဆုံမေးမြန်းလို့ပြီးပြီ။ စောလုံလည်း စာရင်းပေးကာရှေ့က ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်
သုံးယောက်လောက်ကို စောင့်ရင်းနှင့်မှ မေးမြန်းစူးစမ်းရသည်။ ဘာတွေခန့်မှားလဲ၊
ဘယ်နှစ်ယောက်ခန့်မှားလဲ ဆိုတာတွေ။

“ဒီက မန်နေဂျာရယ်၊ ငွေကိုင်အင်ချာချရယ်၊
မုန့်ပြင်တဲ့သူတစ်ယောက်လောက်ရယ်က လွဲရင် လူဟောင်းအားလုံး
အသစ်ဖွင့်တဲ့ဆိုင်ခွဲပို့မှာမို့ ဒီမှာ အသစ်တွေခန့်မှား၊ အမျိုးစုံပါတယ်၊ ကက်ရှာရော၊
စားပွဲထိုးရော၊ ပွဲပြင်တဲ့သူရော၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ပြောပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် စောလုံ ဝင်အလှည့်ရောက်သည်။

အင်တာဗျူးက ဘာမှ သိပ်ထူးထူးထွေထွေ မမေးပါ။ စီစီကိုကြည့်၊
အရပ်အမောင်း ရပ်ရည်နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်။ ပြီးတော့ အားရက်နားရက်
ဘယ်လိုယူချင်လဲမေး။ တချို့လူငယ်တွေက သင်တန်းတွေကျူရှင်တွေနှင့်
အချိန်တိုက်တတ်သေးလို့ ဖြစ်သည်။

စောလုံကတော့ လောလောဆယ် ဘာသင်တန်းမှ တက်မနေတော့
အဝေးသင် စာမေးပွဲနီးမှ အနီးကပ်သင်ဖို့ ခွင့်လိုချင်ကြောင်း၊ ဒီကြားထဲ နားရက်က
ဘယ်လိုယူယူရကြောင်း အလုပ်ကိုလည်း ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဝင်မှာဖြစ်ကြောင်း
ဖြေလိုက်ပါသည်။ တကယ်က တစ်သက်လုံးလုပ်မည့် အလုပ်မျိုးမှလည်း
မဟုတ်တာ။ သင့်တင့်တဲ့ မုန့်ဖိုးလောက်ရရင် စောလုံက လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ။

ဒီဆိုင်က ဟိုအစ်ကိုကြီးဆိုင်နဲ့ဆို အတော်ကိုနီးကပ်တော့ စောလုံက
ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် သဘောတွေကျ စိတ်တွေချမ်းသာနေသည်။

ခန့်လျှင် အကြောင်းကြားမည် ဆိုတဲ့စကားကို လက်ခံကာ စောလုံက
ဟိုအစ်ကိုကြီးဆိုင်ကို ဝင်လိုက်ပါသေးသည်။ ဟိုအစ်ကိုကြီးက မရှိ။ ဒီတော့

ဟိုကောင်မလေး အသည်းယားရုံ ဆယ်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ် ဆိုင်ထဲပတ်ငေးပြီး
ဘာမှမဝယ်ဘဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ စောလုံ အိမ်ကိုသာ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။
အပြင်မှာ နေလည်းပူနေပြီ။

“စောလုံရေ . . .ဟိုစာမျိုး လာပြန်ပြီဟေ့”

မမပုက ဆီးကြိုသတင်းပေးသည်။ လက်ထဲကို
စာအိတ်ဖြူလေးတစ်လုံးထည့်သည်။

“ဝေမာခင်၊ အမှတ်(--)-၊ . . .လမ်း၊ . . .မြို့၊ ရန်ကန်မြို့” ဆိုတဲ့
လိပ်စာလေးပဲ စာအိတ်ပေါ်ပါသည်။ ပေးပို့သူပါလည်း ပြန်ပို့ရဲ့။ ဝေမာခင်ဆိုတာ
အရင်အိမ်ရှင်အန်တီကြီးရဲ့သမီး ဆံပင်ရှည်အစ်မကြီး နာမည်မှန်း စောလုံ သိသည်။
သူတို့ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားမှန်းလည်း စောလုံတို့ မသိကြ။ ဒီတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရ။

ပထမတစ်စောင်နှင့် သုံးရက်ခြားပြီး နောက်တစ်စောင်
ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ စောလုံက စာအိတ်ကို စာပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး အိတ်ထဲက
ဘာဘီဂျုံရုပ်ကို ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ် ထုတ်တင်လိုက်တော့ မမပုက
မျက်စောင်းရွယ်ပါသည်။

★